

ஆன்மலாபம்

ஞானவாசிட்டத்தில்
ஞானம் நல்கும் உபதேச வாக்கியங்கள்

ஆத்மஞான பயிற்சிக்கான
ஆழமான தத்துவங்கள்

தொகுத்தவர்
P.C. இராமலிங்கம், B.Sc.
குடியாத்தம்.

வேதாந்த சபை
காமாட்சியம்மன்பேட்டை, குடியாத்தம்.
வேலூர் மாவட்டம்.
அலைபேசி: 99409-27133

ஞான வாசிட்டத்தில் ஞானம் நல்கும் உபதேச வாக்கியங்கள்

ஆத்ம ஞான பயிற்சிக்கான ஆழமான தத்துவங்கள்

1 .திருசியம்

திருசியம் அவா அறுத்தல்

காணப்படும் பொருள் இல்லாமல் (அதாவது காண்பதெல்லாம் மித்தை என்று தெளிந்து காண்பதில் கருத்து அல்லது பதிவு எழாமல்) இருக்கின்ற அறிவே ஞானமாகும் அதனைச் சிந்தித்து மேற்கொண்டு அடையத்தக்க பெரும் பயனும் அதுவே ஆகும். கூறியவண்ணம் அந்த நிலையில் நின்று அப்பியாசம் செய்தலே முத்தியைத் தரும் என்பதை நன்கு உணர்ந்து அதில் அப்பியாசம் செய்தல் பிரம்மானந்தத்தை அடைகின்ற பயிற்சி ஆகும். (3.2.40)

ஞான அப்பியாசம் இல்லாமல் உன்னுடைய துவைத நிச்சயம் மிச்சம் இல்லாமல் ஒழியாது. (3.2.49)

அகங்காரம் முதலியவைகளாகப் பார்க்கப்படுகின்ற பெயர் வடிவ கூட்டம் அனைத்தும் நீண்ட கனவாகும். நனவில் காணப்படும் பொருள்களும் கனவில் காணப்படும் பொருள்களுக்குச் சமானமாம் என்று எண்ணுவாய். (கனவில் தோற்றம் தரும் மனிதர்கள், பொருள்கள் யாவும் உனக்கு அன்னியமாகத் தோற்றுவதைப் போலவே நனவில் தோன்றும் பொருள்களும் உனக்கு வேறாக தோற்றுகின்றன என்பதை உணர்வாய்). (3.2.63)

நாசம், சன்மம், மூர்ச்சை, நனவு, கனவு, ஆழ்துயில் (சுழுத்தி) இவை எல்லாம் குற்றமுற ஒன்றினுள் ஒன்று இல்லை. (அதாவது நனவில் கனவு அசத்து, கனவில் சுழுத்தி அசத்து, மரணத்தில் சன்மம் அசத்து அதாவது இல்லாதது, பிறவியில் மரணம் அசத்து இப்படியாக) இல்லை என்பதும் உண்டு என்பதும் குற்றமற்ற பிராந்தி மாத்திரமே ஆகும். மயலே அளவின்றி விருத்தியாகின்றது. குற்றமில்லாத அனுபவங்கள் இரண்டு வகையாகும். (3.2.71)

முந்தைய அனுபவத்துக்கு ஏற்றவாறு அதன் சம்ஸ்காரத்தின் (பதிவுகளின்) மூலமாகத் தோன்றுபவை சில. இந்த எல்லா அவத்தைகளிலும் வளர்கின்ற சம்ஸ்காரத்தின் மூலமாக முந்தைய அனுபவத்தைச் சாராமலே தோன்றுபவை சில. (3.2.72)

சிந்தையினால் எழும் எல்லா சங்கற்ப விகற்பங்களையும் கைவிடுவதனால் அந்த பரமான்ம வஸ்து அடையத்தக்கதாகும். (3.3.41)

திருசிய நீக்கம்

சங்கற்பத்தைச் செய்யாமையாலே மனதின் நாசமானது தானாக எளிதில் உண்டாகும். திருசியத்தைக் (காணப்படும் பொருளைக்) கவராது (கவர்ச்சி அடையாது) மனம் கிறக்குமாயின் பிறப்பு கிறப்பு வடிவ சம்சார மரம் அழியும். (5.1.27)

மக்களால் வெளியில் உள்ள பொருள் தேடுவதில் எத்துணை முயற்சி செய்யப் படுகின்றதோ அந்த முயற்சி முழுட்சுகளால் ஆதிகாலம் தொட்டே சிறப்பான மிக நல்ல பிரக்கை உண்டாகி வளர வேண்டும் என்று செய்தால் நல்ல பிரயோசனம் உண்டாகும். (5.1.34)

(திருசிய பாவனையோடு கூடிய சித்தே பந்தமாம். அது விடுபட்ட சித்து முத்தி எனப்படும். திருசிய பாவனையோடு சம்பந்தம் அற்ற சித்தே ஆன்மாவாம்) (5.3.46)

காண்பவற்றை (திருசியத்தை) எவ்வளவு எவ்வளவு விட்டாயோ அவ்வளவு அவ்வளவு சுயம் சோதி வடிவ பரமாத்ம சைதன்னியம் தோன்றும். எவ்வளவு காலம் வரையில் அவற்றை விடமாட்டாயோ அவ்வளவு காலம் வரையில் உண்மையான ஆத்மா தோன்றாதாம். யாவும் ஒழிந்தால் சேடித்து (எஞ்சி) நிற்பது ஆத்ம வடிவமே ஆகும். மனமானது பேத பாவனை எல்லாம் (திருசியங்களில் எல்லாம் பற்றின்றி) அகலாதேல் சம வடிவம் உணரப்பட முடியாதாம். (5.7.23)

அறியப்படும் பொருளை (திருசியத்தை) விட்டு அகன்றால் மனமானது கெடும். அந்த நிலை விவகாரம் அனைத்தும் இல்லாத நனவில் சுழுத்தியாம். இதனை நாளும் இடைவிடாமல் அப்பியாசம் செய்யச் செய்ய மாறாது முதிர்ந்துள்ள துரியமாகும் என்று அறிஞர் கூறுவர். (5.9.15)

சடம் என்னும் பார்வை (திருசிய நோக்கு), அசடம் என்னும் பார்வை (திருஷ்டா நோக்கு) இவை இரண்டின் மத்தியில் தனியாகி நிலைபெற்ற பர தத்துவத்தை ஞான தானப் பிருகதாரண்ய உபநிடதங்கள் அனேக முறைகள் சொல்லியுள்ளன. (5.9.17)

(விஷய சுகத்துக்கும் ஆன்ம சொருபத்துவம் ஆயின் பந்த மோட்சம் என்ற பிரிவு இல்லையே என்பதற்குப் பதில்) திருசிய தரிசனம் சம்பந்தம் ஆகும் போது உண்டாகும் சுக அனுபவம் மிகச் சிறந்தது ஆகும். அந்த சுக அனுபவம் அஞ்ஞானிக்கு திருசியத்தோடு (காண்பவற்றோடு) எல்லைக்கு உட்பட்ட தன்மையால் விருப்பு வெறுப்புகளால் உண்டாவதாம். அது பந்தமாம். திருசியப் பொருள் (காண்பவை) விட்டுத் தொலைத்தால் அதி திடமான மோட்சமாம். தெரிபொருளும் தரிசனமும் சம்பந்தம் ஆகும் போதில் எழுகின்ற அனுபூதியானது அகண்ட பரிபூரணானந்த வடிவமாய் விவேகிக்கு இருத்தலால் தொல்லையில்லாத சுக மயமாம். அங்கு பரிபூரண பிரம்மத்திற்கு வேறாகாத ஆன்மாவைச் சந்தேக விபரீதம் இன்றி அதனை அபரோட்சமாக (நேரடி அனுபவமாக) உணர்ந்து நீ திடமாக நனவில் சுழுத்தியை அடைந்து விளங்குவாயாக. (5.9.18)

(அந்த நனவில் சுழுத்தியே துரிய நிலையை அடைந்து நிற்கும்.)

2 .பந்தம்

உள்ளே காணப்படுகின்ற திருசிய எண்ணத்தாலே மனம் தோற்றம் ஆகும். அனைத்தும் பிரம்மம் என்னும் சங்கற்பத்தினால் (எண்ணத்தினால்) மனம் நாசமாகும். மோதுகின்ற காற்றினால் ஓங்கி எரியும் அக்கினி கொழுந்து (சுவாலை) ஓடுங்குவதும் அந்தக் காற்றினாலே. அதைப் போல, நான் வியாபகமாகிய பிரம்மம் அல்லன் என்று நாடுதல் மனத்தில் எழும் பந்தம். அணுவினிடத்திலும் நீக்கமற நிறைகின்ற பரப்பிரம்மமே நான் என்னும் திட ஞானமே மோட்சமாம். (3.இ.24)

நான் அஞ்ஞானி, நான் கவலை உள்ளவன், கை கால் முதலான உறுப்புகள் நன்றாக அமைந்த அழகிய வடிவம் உடையவன் நான் என்று பரவும் பல விவகாரங்களால் பாசமும் பந்தமும் உண்டாகும். சடமாகிய தசை, நரம்பு, எலும்பு, உதிரம், சிறுநீர் இவை முதலானவற்றில் எதுவும் நான் அல்லன். உடலைக் காட்டிலும் மேலான பிரம்மம் நான் என்ற உறுதி உடையவர் மாயை வென்று அறிந்தவர்கள் ஆவர். (3.இ.25)

சிறந்த படிக வெண்மணிகள் பிரதிபிம்பித்த நிறங்களில் சம்பந்தம் இல்லாதிருந்தும் சம்பந்தம் இருப்பதாகக் காட்டுவதைப் போல, அளவில்லாத இன்றி யமையாத தொழில்களில் பின்னால் வரும் பயனை விரும்பாது நிராசையினால் செய்வாயாக. (3.இ.29)

தேக அபிமானம், பிரபஞ்சம் சத்தியம் என்னும் வாசனையால் பந்தமாம். பற்றினை உண்டாக்கக் கூடிய வாசனை நீங்கிடில் பந்தம் (கட்டு-முடிச்சு) அகலும். நிரந்தரம் செய்யும் விசாரத்தாலே ஞானத்தை அடைந்து சத்தியத்தைச் சார்ந்துவிடில் மனதில் சேரும் வாசனைகள் போய்விடும். வாசனை போனால் குற்றம் இல்லாத சித்தமானது எண்ணெய் தீர்ந்த தீபம் போல் சாந்தம் ஆகும். (4.3.25)

பந்த காரணம் சங்கற்பம் - சங்கற்ப நாசம்

பந்தத்திற்குக் காரணமானது சங்கற்பம் அல்லவோ! அதனை நீ பற்றறுப்பாய். வாசனை வசத்தால் எழும் எண்ணங்களை எழாமல் செய்தால் மோட்சமாம். அதனைப் புத்தி அதனால் பயிற்சி செய்வாய். பொருளும், பொருள் கொள்பவனும் (காண்பவனும், காணப்படும் பொருளும்) சம்பந்தப்படில், மைந்தனே! பயிற்சி முறைமையால் எப்போதும் மறவாமல் விழிப்புணர்வுடன் இருந்து சங்கற்பம் (எண்ணம்) ஒழிப்பாய். (6.14.8)

கொள்ளும் பொருளாகவும் (காண்பவற்றில் அபிமானமும்) வேண்டாம். கொள்வோன் வடிவாகவும் (காண்பவன் என்பதில் அபிமானமும்) வேண்டாம். தள்ளத்தக்க எல்லா எண்ணங்களையும் நீக்கி, எது எஞ்சி நிற்கின்றதோ அந்தப் பொருள் ஆவாய். விரும்பும் பொருள் ஏதாவது ஒன்றைப் புலன்கள் நாடிச் சென்றிடில் அங்கே மிக்க பற்று உள்ளதாக ஆவதே பந்தம். சிறக்கும் பற்று இல்லாதது முத்தி. (6.14.9)

உனக்கு ஒரு பொருளில் கொஞ்சம் இனிமை (ருசி) உண்டாகில் அதனால் பிறப்பில் அகப்பட்டாய். உனக்கு ஒன்றிலும் இனிமை உண்டாகாது எனில் பிறப்பிலிருந்து விடுபட்டாய். அசையும் அசையாப் பொருள் கூட்டங்களில் உனக்குத் துரும்பு முதல் கர்வத்தை அடையும் தேவ வடிவம் வரையில் கொஞ்சமும் இனிமை (ருசி) உண்டாக வேண்டாம். (6.14.10)

பற்றில்லாமல் எதனைச் சிந்திக்கின்றாயோ, எதனைச் செய்கின்றாயோ, எதனை விடுகின்றாயோ அந்த செயல்களில் நீ செய்வோனும் அல்ல, அனுபவிப்பவனும் அல்ல, (6.4.11)

வாசனா திடத்தால் மிகுந்த விகற்பங்களைத் தரும் வடிவமாகச் சித் வடிவமானது கிரகிக்கும் இடத்துக்கும், காலத்துக்கும், தொழிற்கும் சேர்ந்த பந்தம் ஆகிறது. (4.4.21)

3. பற்று

பற்றினாலே பந்தம் உண்டாகும் என்று கூறியதும், பற்று ஆவது எத் தன்மை உடையது? எந்த பற்றினால் பந்தம் வரும்? கிடைத்தற்கு அரிதான மோட்சத்தை எந்த பற்றினால் அடையலாகும்? தொடர்ந்து வரும் பற்றினை நீக்கும் வழி என்ன? அருளிச் செய்ய வேண்டும் என்ற இராம பிரானுக்கு வசிட்ட முனிவர் கூறுகின்றார். தேகம், தேகி இவற்றைப் பிரித்துப் பார்த்தல் செய்யாமல், தேகத்தை நம்புதல் பற்றாகும். அதனால் பந்தம் உண்டாவதாகும். (5.9.3)

பெயர் வடிவங்கள் உடைய இந்தப் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஆத்மாவே. (எல்லாம் ஆத்ம மயம் என்பதால்) யான் இங்கு எதனை விரும்புவேன்? எதனைத் தள்ளுவேன்? என்று உணர்வதே பற்றின்மை ஆகும். (அசங்கத் தன்மையைக் காட்டுவதாகும்) பெருந்துயரைத் தீர்க்கும் இது சீவன் முக்தரிடத்துக் காணப்படுவதாகும். நான் என்பதும் இல்லை, அன்னியர் யாரும் இல்லை. மேன்மையான இன்பங்கள் உண்டாகட்டும், வராது எனில் வராமல் போகட்டும் என்பதாக கூறியவண்ணம் உள்ளே பற்றின்மை உண்டானால் உயர்ந்த மோட்சத்திற்கு இதுவே நெறி என்று உணர்வாய். (5.9.4)

வருகின்ற கருமங்கள் பலன் முதலியவற்றைக் கருமத்தாலே அகற்றுதல் இன்றி மனத்தினாலே சாமர்த்தியமாக விலக்குதல் பற்றின்மை என உணர்வாய். இதனால் பெருகி வரும் தொழில் அனைத்தும் குற்றம் தீர்ந்து, அடைதற்கு அரிதான முத்தியையும் பெரும் பயனாக அளிக்கும். (5.9.5)

புழு முதலாக பல பிறப்புகளில் பிறந்து பல காலம் பிராணிகள் யாவும் கடலின் திரை கடலில் ஓடுங்குவது போல நாசமாகும் தன்மையானது கெடுதலைத் தரக்கூடிய பற்றினுடைய படர்தல் ஆகும். பற்றானது இரண்டு வகையாகும். அவைகளில் ஒன்று தள்ளத்தக்க பயன் அற்றதாம். மற்றது பூசிக்கத் தக்கதாம். கூறிய பயன் அற்றது முடர்களிடத்தில் பொருந்துவதாம். கெடாத உண்மையாகிய

பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர் களுக்குச் சொந்தமாக பூசிக்கத் தக்கதாக பற்று பொருந்தி நிற்கும் தானாகவே. (5.9.6)

ஆத்ம தத்துவ ஞானத்தால் விவேகத்தால் கிரமமாக உண்டாகும், பின்பு பிறவித் தொடர் தொடராது, மேன்மை மிக்க, தொழுவதற்கு உரிய பற்று இது ஆகும். இது இல்லாத பயனிலி என்ற பயன் அற்ற பற்று ஏது என்னில் ஊன்றி நின்ற விவேகம் இல்லாமல் தேகம் முதலான பொருள்களில் உண்டாகக் கூடியதாம். உலகத்தில் தோன்றுவதான பிறவிகளை மீண்டும் உருவாக்கி விடும். (5.9.7)

தயர் மயமான அனுகூலம் என்னும் எண்ணத்தினாலே பார்த்தல் மாத்திரத்தாலே மயக்கம் செய்யும் போகங்களின் வசத்தில் ஈடுபட்ட மனமானது, வெறும் பிண மாமிசத்துக்காக விழுகின்ற கழுகு போல விட முடியாத பயனில்லாத பற்றினாலே வீழும். பெருந்துயரமான பயனில்லாத பற்றினை உடையவர்களுக்குப் பல நரகங்களும் வீடாக அமைக்கப்பட்டன ஆகும். தள்ளுதற்கு உரிய பயனில்லாத பற்றுடையவர் என்கிற காய்ந்த சிறு சிறு விறகுகளால் நரக அக்கினியானது சுடர்விட்டு எரியும். (5.9.9)

பற்று எத்தகையது

திருசியங்களாம் (காண்பவைகளான) பல பொருள்களில் விருப்பம், விருப்பம் இல்லாமை, (அல்லது) சம்பந்தப்படுவது, விலகுவது இவைகளில் பொருந்தும் சந்தோஷம் பொறாமைகளை அடைதல் மலின வாசனையாம். (5.68)

கூறிய அசுத்த வாசனையே பற்றாம். சீவன் முத்தியானது தோற்றும் தேகத்திற்கு மறுபிறவியை உண்டாக்காமல், சுக துக்கம் விட்டு, எப்பொழுதும் சுத்த வாசனையானது பொருந்தும். சீவன் முத்தர்கள் அல்லாமல் விஷயங்களில் அழுந்தும் மூட மனதினர் பிறவிகளை அடையும் வாசனையின் பெயர் பற்று என்பதாம். (5.69)

விருப்பு வெறுப்பு இன்பம் துன்பம் முதலியவை துன்புறுத்தாமல் நிலைப்பாய் எனில் விரிகின்ற ஆசை, பயம், கோபம் இல்லாதவனாய் நீ அசங்கனே (ஏதனோடும் சம்பந்தப்படாதவன்) ஆவாய். தகிக்கும் துக்கத்தால் வாடாமல், வந்த இன்பத்தால் மகிழ்ச்சி அடையாது, பரவசமாக்கும் ஆசையின் வசம் போகாமல் நிலைத்து நிற்பாய் ஆயின் நீ அசங்கனே ஆவாய். (5.70)

செல்வத்தை (அரசினை) அடைந்த போதிலும், ஆபத்தை அடைந்த போதிலும் சமமாக இருந்து விவகாரம் செய்தால் இருள் மயமான பற்று விலகினவன் என்று நம்பிக்கை கொள்ளலாம். (5.71)

4 . வாசனை

நாம் உடல் என்ற பாவனையால் உணர்வு விழி குருடாகிப் போகும். குற்றமுடைய அந்த தேகம் நான் என்று கருதும் புத்தியை வெகு தூரத்திற்குத் தூரத்திவிட்டால், உயர்ந்த சொருப ஞானமானது மேகங்களால் மறைக்கப்படாத நிலவினைப் போல விளங்கும். இத்தகைய பார்வையினால் மயக்கத்தால் பொருந்திய சம்சாரக் கடலின் கரையாகிய முத்தியானது எளிதில் தோன்றும்.

(4.5.7)

(1)எல்லாவற்றிலும் கருத்தா நான் ஆகவில்லை, அவனும் இவனும் நான் ஆகமாட்டேன் என்பதாக உணர்ந்து மனதில் மாறாத நிச்சயம் உடைவனாய் நிலையாக நிற்பாய்.(இது ஒரு பாவனை) (2) அவ்வாறு நிலைபெற்று வாழச் சம்மதம் இல்லை எனின், எல்லாவற்றிலும் இருப்பவன் (சர்வ ஆன்மகனும்) யான், அனைத்தையும் செய்பவன் (சர்வ கர்த்தாவும்) யான் என்பதாக உணர்ந்து (இது இரண்டாவது பாவனை) எந்தவொரு சலனமும் இல்லாமல் நிச்சயம் உடையவனாக நிலை நிற்பாய்.

(4.5.8)

அவ்வாறு (மேற்சொன்ற இரண்டிலும்) இருக்க அதாவது வெளியாய் காணப்படும் வடிவமாக ஒரு சிறிதும் யான் அல்லன், மாகர்த்தனும் யான் அல்லன், அகர்த்தனும் யான் அல்லன் என்று இருக்க சம்மதம் இல்லை எனில், (3) எல்லா விகற்பங்களையும் கடந்ததாக எந்தவொரு வஸ்து இருக்கிறதோ அதுவே எனது சொருபம் என்பதாக (இது முன்றாவது பாவனை) இந்த நிலையில் நீ நிற்பாய். இந்த (முன்று) பதங்களில் எந்த பதம் உனக்குச் சிறந்ததாக ஆகுமோ அந்த பதத்தில் நிலை நிற்பாய். அடர்ந்த வாசனையே பந்தம் ஆகி துன்புறுத்தும். வாசனையின் ஒழிவே முத்தியாகும்.

(4.5.9)

மனமானது இந்திரியங்களுடன் கூடி விஷயங்களில் பழகி சேர்த்துக் கொண்ட வாசனைகளை முன்னதாக வருத்தப்பட்டாயினும் விடுத்து திருப்தி அடைந்தவனாய், மோட்சத்திற்கான எண்ணத்தையும் விட்டு விடுவாய். (அதாவது உலகத்தைக் குறித்த எண்ணங்களோ, மோட்சத்தைக் குறித்த எண்ணங்களோ இரண்டினையும் விடுதல் வேண்டும். மனதில் எந்த எண்ணங்களும் விருப்பங்களும் இல்லாதிருக்கும் நிலையே இறுதி நிலை) 1.துக்கப்படும் உயிரினங்களைக் கண்டதும் இரக்கம் (கருணை) கொள்வது 2.புண்ணிய புருஷரைக் கண்டவுடன் அவரிடத்தில் விருப்பம் உண்டாவது (முதிதை) 3.சத் புருஷரோடு நட்பு கொள்வது (மைத்திரி) 4.தீய காரியங்களைச் செய்யும் பாவிகளை விருப்பும் வெறுப்பும் இன்றி விட்டு நீங்குவதே உபேட்சை (உதாசீனம்) ஆக இந்த நான்கினையும் மலங்களைத் தவிர்க்கும் குணங்களாக (அதே சமயத்தில்) சுத்த வாசனையாகப் பற்றாமல் செய்வாய்.

(4.5.10)

கருணை, நட்பு முதலியவற்றுடன் விவகாரம் செய்த போதிலும் உள்ளே அவை அனைத்தையும் விடுத்து எந்த விருப்பமும் இன்றியவனாய், சின்மாத்திர வாசனையை அடைந்து, மனம் புத்தியோடு கூடிய அந்த சின்மாத்திர வாசனையையும் மெள்ள விட்டு, எந்தவொரு வாசனைகளும் இல்லாது சித்து வடிவத்தில் திடமாக

நிற்பவனாய்த் தள்ள வேண்டியதை எல்லாம் எந்த முயற்சியால் தள்ளினாயோ அந்த முயற்சியையும் விட்டு, தெளிவான அறிவும் மனமும் தொழிலும் ஞானப் பிரகாசமும் அஞ்ஞான இருளும் அனைத்தும் நீங்கி,
(4.5.11)

வாசனை உருவமான இவற்றினையும், கூறிய இவற்றைப் பேதமாகப் பழகுகின்ற சிதாபாசனும், பிராணனின் சலனமும், மற்று எவற்றையும் காரணத்துடன் (மூலத்தோடு) களைந்து, வானம் போல நிர்மலமாக நின்றால் எல்லா விட்சேபங்களும் நீங்கிய பரம சாந்தனாய் எந்த சத்து வடிவமாக எஞ்சி இருக்கிறாயோ அப்பொருளே நீ என்பது உண்மையாம். (விருத்தி ஞானத்தில் உள்ள அசுத்த வாசனையும், சமாதி ஞானத்தில் உள்ள சுத்த வாசனையும் ஒழிந்தால் கூடத்த பிரம்ம ஐக்கியமான அத்துவிதம் விளங்கும்.)
(4.5.12)

(வீடு மாட மானிகை முதலான விஷயங்கள் எல்லாம்) உடலை நோக்கி அல்லவா சகத்தில் உள்ள யாவரும் திரிவது. அதுவன்றி ஏகமான ஆன்மாவின் பொருட்டாக இல்லை. எவ்விடத்திலும் பஞ்ச பூத சம்பந்தமே உள்ளது. சுவர்க்கம், பூதலம், பாதாளம் எங்கு சென்றாலும் ஆறாவது ஒரு பூதம் காணப்படவில்லை. மோகத்தை விட்டு ஒழிப்போம் என்பதாகத் திடமுற்றவர்கள் எதையும் பற்ற மாட்டார்கள். (பூதங்களும், உலகங்களும் ஜடமாவதால் விவேகிகள் புத்தியில் எவ்விடத்திலும் அவைகளில் பற்று கொள்ளார், அவைகளினால் சாந்தி அடையார் என்பது பொருள்)(4.5.16)

வாசனா தியாகம் ஞேயம், தேயம் (திரியேயம்) என்று இரண்டு வகை எனக் கூறியதில் இப்போது தேயம் குறித்து விளக்கப்படுகிறது----

(ஆன்மாவுக்கு அன்னியமாக பிரத்தியட்சமாய் உள்ள) இந்த பொருள்களின் (மனைவி, புத்திரர் உள்பட) வாழ்வுக்கு யாம், இந்த பொருள்கள் நம்முடைய வாழ்வுக்கு என்பதால் ஒன்றுக்கு ஒன்று வளர்ச்சி அடையும் இவைகள் இல்லாமல் நாம் இல்லை, நாம் இல்லாமல் வந்த இந்தப் பொருள்கள் இல்லை என்பதான மனதின் உறுதியை மாற்றி விவேக புத்தியால் விசாரித்து நாமும் இந்தப் பொருள்களும் வேறு வேறு என்றே. (5.2.15)

யாமும் பொருள் மயம் அல்ல, இந்தப் பொருள்களும் எமது அல்ல (அதாவது பொருளுக்காக யாம் இல்லை, பொருள்களும் நமக்காக இல்லை, நம்முடையதும் இல்லை) என்பதாகக் உள்ளே குளிர்ந்து, பாதிக்கப்பட்ட பின்பும் தொடர்கின்ற (பாதிதாநு=பாதித அநு) விருத்தியாலே தோற்றுகின்ற மேற்கூறிய எல்லாக் காரியங்களையும் விளையாட்டாகச் (லீலையாகச்) செய்யும் மனத்தினாலே சந்தேகம் மயக்கம் அற்று திட நிச்சயத்தால் வாசனையைத் தியாகம் செய்தலே கருணை மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்ற இராகவ! தேயத் தியாகம் என்று அறிந்து கொள்வாய். (5.2.16)

இனி ஞேய வாசனாத் தியாக கிலக்கணம் கூறப்படுகிறது----

தன்னுடைய வாசனையை அழித்து, எல்லாவற்றையும் சமமாக உணர்ந்து, (முன்று) தேகத்தையும் என்னுடையது என்று எண்ணுவதை அகற்றினால் இந்த வாசனை நாசம் தான் பாவமற்ற பரிசுத்த இராகவ! பெரிய ஞேயம் ஆகும். அகங்கார மயமான, விசாரித்துத் தள்ளத் தக்கதாய வாசனையை முழுவதுமாக (அடியோடும்) லீலையினாலேயே விடுத்தவர் சீவன் முத்தர் ஆவர்.

(5.2.17)

அகங்காரத்தை ஒழித்த தீரரே தேயத் தியாகம் செய்த சீவன் முத்தர். மிச்சம் இன்றி நிர்மூலமாக தொழில்களுடன் வாசனையையும் விட்டு உள்ளே சாந்தி (சமம்) அடைந்தவரே ஞேயத்தை வெகுதூரத்தில் விட்டவரே குற்றமற்ற விதேக முத்தர் ஆகும். வீரத்தை உடையவனே! இந்த தேய-ஞேய தியாகங்கள் இரண்டுமே ஒன்றோடு ஒன்று ஒப்பானதே. (இரண்டும் சம அந்தஸ்து உடையதே)

(5.2.18)

வெளிப்பொருள்களில் உள்ள வாசனை மாத்திரம் விட்டால் உள்ளே பற்றிய ஆசை என்பர். மறக்காமல் எல்லாவற்றையும் விட்டால் இறந்த இச்சை (மோட்சத்திற்கான இச்சை) என்று சொல்வர். திடமாக எனக்கு இவ்விதமாக இது உண்டாகுக என்று எழும்பும் பாவனையாகிய ஆசையே விட முடியாத தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட விலங்காம். இதனை அடியோடு கெடுத்தல் வேண்டும்.

(5.2.22)

உள்ளது இல்லது என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பாவனைகளில் இருந்தும் உள்ள அளவற்ற ஆசைகளை அடியோடு கெடுத்து, குறைவது இல்லாத மேன்மை உடைய மனம் உடையவனாகி, தூய பரமானந்தம் அளிக்கின்ற பெருமை உடைய நின்னுடைய சொருபத்தில் (வடிவத்தில்) நிலைத்து நிற்பாய். பந்த-மோட்ச இச்சை, இன்பம்-துன்பம் எல்லாவற்றையும் விடுத்து நிற்பாய்.

(5.2.23)

குற்றம் இல்லாத விசாரம் உள்ளவர்களுக்கு உண்டாகும் நிச்சயங்கள் நான்கு உள்ளனவாம். பாதம் முதல் தலை வரை மட்டுமே நான், என்னைப் பெற்றெடுத்தவர் தாய் தந்தையும் ஆவர் என்னும் ஒரு நிச்சயம் அனேக பிறவிப் பழக்கத்தால் தானாகவே உண்டாவது ஆகும். (5.2.24)

(முன் கூறிய) தேகம் நான் என்ற அகங்காரம் யதார்த்தத்தை அறியாத படியால் துன்புறுத்துகின்ற பந்தம் ஆகும். பெயர் வடிவமாக விரிந்து நின்ற அனைத்தையும் கடந்தவனான நான், நெல் வாலின் நுனியைக் காட்டிலும் சூக்குமம் உடையவன் என்னும் இரண்டாவது நிச்சயம் உண்டாகுமாயின் ஆனந்தம் நிறைந்த மோட்சம் உண்டாம். இது சத்புருடர்க்கு பாக்கியமாம். (அனைத்தையும் கடந்த பரம சூக்குமன் யான் என்பது இரண்டாவது நிச்சயம்)

(5.2.25)

பிரபஞ்சம் எல்லாம் எனது வடிவம் நாசம் இல்லாதவன் யான் என்று எல்லை இன்றி பரிபூரணமாக நோக்குதல் முன்றாவது நிச்சயமாம் பரிபூரண மோட்சத்தைத் தரவல்லதாம். (தன்மய திருஷ்டி). நாசம் அடையும் பிரபஞ்சமும், நானும், அனைத்தும் மித்தை. ஆகாயத்தைப் போல எப்பொழுதும் நாசமற்றவன் என்று

இருத்தல் நான்காவது நிச்சயமாம். கேவலம் மோட்சமே பலமாக உடையதாம் (மித்தியா திருஷ்டி). (5.2.26)

முதலில் உரைத்த தேகான்ம நிச்சயம் ஒன்று பந்தத்திற்குத் தகுதியான ஆசையாம். (பின்னால் உரைத்த) சுத்த ஆசைகளாம் மூன்றும் அதிகூக்குமம் உடையதாய் குற்றம் இல்லாத சீவன் முத்தரிடம் விளங்கும். இந்த மூன்றினுள் எல்லா வடிவமாய் இருப்பவன் யானே என்னும் சமமான பார்வை வடிவமான நிச்சயத்தை அடையப் பெற்றால் மறுபடியும் மனதில் வாட்டம் சேராது. (5.2.27)

அத்தைத பிரம்மத்தில் அறியாதவர் பொருட்டு ஒப்பற்ற தெய்வாம்ச சத்தி துவைத அத்தைத பேதங்களாய் இருந்து சிற்சொருபத்திற்கு வேறாக ஆகாத தாகவே எழுகின்றது அல்லவோ! (5.2.29)

இந்த பூமி முதல் யாவையும் மனதில் வாசனை மாத்திரமாகப் பதிந்து இருப்பவையே தவிர ஒரு சிறிதும் வெளிப்புறத்தில் மனதுக்குப் பின்னமாக (வேறாக)ப் பொருந்துவது எக்காலத்திலும் தோற்றுவதே கிடையாது. வாசனையினால் அன்றி உண்மையில் இல்லாத கனவில் தோன்றும் பொருள்கள், மயக்கம், மதம் பொருந்திய இடத்திலும் எவரும் மனதில் உலகம் இருப்ப தாகவே பாவித்து சுபாவமாகவே நாடி அனுபவிக்கின்றார்கள். (5.5.27)

முழுவதும் வாசனைகள் அழியுமாய்க் இந்த மனமானது சிந்தனை செய்தாலும் தான் ஒன்றும் செய்யாததே ஆகும். கருவியாய் மனமானது அதி தூரத்தில் சென்று விட்டால் அருகில் இருப்பவர் சொல்வதையும் உணராததே போல வாசனையால் பருத்த மனமானது ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பினும் கர்த்தாவே ஆகும். வாசனையே பொருந்துமாயின் அழகான உடல் அசையாது இருப்பினும் கனவிலே மலையிலிருந்து படுகுழியில் வீழ்ந்து பயம் அடைவதைப் போலவாம். (5.7.7)

அளவில்லாத தொழில்களைச் செய்யும் கர்த்தா தன்மை முதலான அபிமானம் ஒழிந்து அந்த அபிமானம் ஒழிந்த அளவே இன்ப மயமான சமாதி ஆகும். சஞ்சலம் அற்ற கைவல்லியமும் (மோட்சமும்) பரமானந்தமும் என்பதாகத் தெரிந்து கொள்வாய். சித்தத்தின் சலனம், நிலைபெறுதல் (சலனம் இன்றி ஸ்திரமாக நிற்கல்) இரண்டும் தியானம் இன்மை, தியானம் என்னும் இரண்டிற்கும் திடமான காரணங்கள் ஆகும். ஆதலால் திருசிய நாட்டமாய் எழும் மனதின் விதையான வாசனையை அறவே ஒழிப்பாய். (5.7.8)

எண்ணங்களை (சங்கற்பம்) எழுப்பும் வாசனை இல்லாமல் திடமுற்ற மனதையே தியானம் என்று சொல்வர். அந்த உபசாந்த தன்மையும், கேவலத் தன்மையும் எப்பொழுதும் அது தானே ஆம். இந்த உயர் பதத்தை அடையும் பொருட்டு வாசனையானது எப்பொழுதும் சுருக்கத்தை அடைதல் வேண்டும். எப்பொழுதும்

வாசனைகள் அழிந்த மனமானது தொழில் இல்லாப் பதத்தை அடையும்.
அதனால் அகர்த்தா பதத்தை அடையும்.

(5.7.9)

கனமான வாசனையே மனத்தின் கர்த்தா தன்மையைத் திடமாக்கி நீங்காத
துன்பத்தைப் பெருக்கி விடும். ஆதலால் வாசனையை எப்பொழுதும் சுருங்கச்
செய்வாய். கூட்டமாகப் பொருந்திய பல பொருள்களில் நான் எனது என்ற
பாவனையை மனதிலிருந்து அகற்றி மலையிலே வீட்டிலே மற்று எவ்விடத்திலே
எவ்வாறு இருப்பாயோ அவ்வாறு இருப்பாய். (5.7.10)

வாசனை - சுழுத்தி

மந்தமாய் இருக்கும் விதைகளின் உள்ளே உற்ற முளை போல உள்ளே பழகிய
வாசனைகள் நித்திரையை அடைந்திருக்கும். அது சுழுத்தி எனப்படுவதாம்.
தொடர்ந்து பல பிறவிகளைத் தரக் கூடியது. துயர் செய்யும் மனோ வியாபாரம்
ஒழிந்து உள்ளே வாசனைகள் அடங்கும் சுழுத்தியாம். ஜட இயல்பு கொண்டிருந்த
போதிலும் (விருத்தி இல்லாதிருந்தாலும்) அனேக துயரங்களைத் தரும்
பிறவிகளைத் தந்துகொண்டேயிருக்கும். (6.1.19)

இந்த தாவரங்கள் யாவும் ஜடமாகிய இயல்பினை உடையதாம். சுழுத்தியை
அடைந்து மேன்மேலும் பிறப்பதற்கு உரியதாம். விதைகளிலே பூவும், மண்ணின்
உள்ளே குடமும் பொருந்தியிருப்பது போல அங்கு அவைகளில் அளவில்லாத
வாசனைகள் தாவரங்களின் உள்ளே இருக்கும். (6.1.20)

நிரந்தரம் துயரைச் செய்கின்ற இச்சையானது ஒருகால் வந்தாலும் அப்போதே
திருப்தி அடையாத அவ்விஷயத்தில் நினைப்பு இன்மையான (அது குறித்து
யோசித்தல் இல்லாத) அதனைக் கொண்டு அறுத்திருவாய். கூறும் அந்த
இச்சையானது பலவித உருவங்களில் சேர்ந்தது என்றாலும் இத்தேகத்தில்
தீராததான வாசனையைத் தீர்க்காது இருக்காது நினைப்பின்மை.
(6.இ.55)

முடிவின்றி இருக்கும் இதனை, பிணக்கூட்டத்தை விருப்பின்றி விடுதல் போல,
தெளிந்து செய்யும் இந்திரியத்தை மீட்டெடுப்பதாலே, தள்ளி (விட்டு) விடுவாய்.
வாசனையை விருத்தியாம் ஆசை மாத்திரமாக வளர்க்காமல் இருக்கும் அந்தக்
கணமே உள்ளே மனம் வாளா இருக்கும் அதுவே உணர்விலாமையை அடைகின்ற
முயற்சி ஆகும். (சித்தம் சும்மா உணர்விலாமையாம் -அசம்வேதனம்)
(6.இ.56)

என்னுடையது இது என்னும் உணர்ச்சியைத் துயர்தரும் கற்பனை எனச்
சொல்வர். ஆழமான மனதின் பாவனையால் காண்கின்ற அனைத்தும் நழுவிப்
போகுமாயின் (வெளிப்பொருள்களின் பாவனை இல்லாமை) கற்பனைகள் அற்றது
என்றார் உயர்ந்த மகான்கள். மனதின் நினைவே (எண்ணமே) சங்கற்பம், மனதில்
நினைவு இலாமையே (எண்ணம் அற்றதே) மோட்சமாகும்.
(6.இ.57)

சுட்டிக் காட்டி அறிந்து கொண்டதும், அறிந்து கொள்ளாததும் ஆகிய இரண்டினையும் எண்ணுவதே நினைப்பாம். காய்ந்த மரத்தைப் போல, இந்த இரண்டிலும் தொடர்பு கொள்ளும் எண்ணம் தனை மறந்து, சுற்றிக் கொண்டு திரியும் எல்லாவற்றையும் விரைவில் மறந்து, மகா மதியுடையவன் ஆகி, திடமாக யாவருக்கும் தெரியாதவன் (மூடன்)போல இருப்பாய். (6.இ.58)

மீண்டும் திரும்பாததாகிய சங்கற்பம் இல்லாமையே நிர்மலமான மேலான மோட்சம். வீணாக உள்ளே அந்த சங்கற்பம் இல்லாமையை பாவிக்காமல் இருக்கின்றார் என்னே ஆச்சரியம். (6.இ.59)

நிறைந்த பூமி முழுவதையும் ஆள்பவனின் நிலையும் (மோட்சத்தை நோக்கின்) துரும்புக்குச் சமமாம். அந்த மோட்சமானது சும்மா இருப்புத் தன்மையில் இருப்பதனால் எளிதாக அடையலாம் அல்லவோ! ஒரு நாட்டுக்கு சாலை வழியாக நடந்து செல்லும் ஒரு வழிப்போக்கன் நடக்கையில் தனக்கு இரு கால்கள் உள்ளதை நினைத்துக் கொண்டிருக்காமல் நடந்து செல்வது போல, தான் சங்கற்பம் இன்றி சும்மாவே இருந்த போதிலும், தனது இன்றியமையாத விவகாரங்களை இந்திரியங்களே செய்து முடிக்கும். (6.இ.60)

இங்கு பலவிதமாகக் கூறுவதால் என்ன பயன்? சுருக்கமாகக் கூறுவதைக் கேட்பாய். சங்கற்பம் (எண்ணங்கள்) தான் பிறவிப் பந்தம். சங்கற்பம் இல்லாமையே முத்தி. பிரிவு இல்லாமல், எல்லையில்லாமல், அழிவில்லாமல், சலனம் இல்லாமல், பிறப்பில்லாமல் அமைதியுறும் சித்து உருவமே இப்பலவிதமான உன்னத உலகங்கள் எனப் பார்த்து ஆனந்தம் எவ்வாறு அவ்வாறே நிற்பாய். (6.இ.61)

ஒழியாத நிலையாம் உபசாந்த யோகம் என்பது உணர்வின்மை ஆகும். ,துழியாத யோகத்தில் நிலைபெற்று, கவர்கின்ற பற்று ஒழித்துக் காரியம் செய்வாய். இழிவாகாது இயற்கையான மனோநாச யோகம் உணர்வின்மை ஆகும். முறையாக மிகவும் அதன்மையமாகி, விரைவில் திரும்பாமல் மகிழ்ந்த வண்ணம் நிலைபெறுவாய். (6.இ.62)

எனக்கு இது வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி உடையதாக இருப்பது துன்பத்தை விடவே மாட்டாது. (அந்த உணர்வினால் துன்பம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்). உணர்வின்மையானது எல்லா துக்கங்களும் இல்லாத முத்தியை அளிக்கும். உனக்கு எப்படி விருப்பமோ அப்படி செய்வாய். பிறப்பிலாத பரப்பிரம்மம் எங்கும் உள்ளது. சாந்தம், ஆனந்தம், சித்து உருவம் என்னும் கனமான அந்த ஒப்பற்ற ஏக நினைவில் இருப்பதே எல்லாக் கருமங்களையும் தியாகம் செய்வதாகும் (விட்டு விட்டதாகும்)

(6.இ.63)

5. அகங்காரம்

காட்டில் திரியும் சிங்கம் விலங்கினால் கட்டுப்பட்டது போல, தானாகவே சங்கற்பம் செய்துகொண்டு சப்தம் பரிசம் முதலான விஷயங்களில் இச்சை அடையும் ஒப்பற்ற வலையாம் உள் (மனத்) தொழில்களால் சீவனாகிய தன்னைத் தானே அிகப்பட வைத்துக் கொண்டு கவலையினால் மனம் மிகவும் அயர்ந்து சோர்வு அடையும். விசாரத்தால் அன்றிக் கெடாத மனம், புத்தி, ஞானம், செய்கை, அகங்காரம், வாதனை உடல் (சூக்கும தேகம்), பிரகிருதி, மாயை, குற்றமுடைய மலம், கருமம், பந்தம், சித்தம், சொல்கின்ற அவித்தை, இச்சை என அந்த ஒன்றையே பெரியோர்கள் சொல்வர். (ஆத்மா தன் சங்கற்ப சக்தியால் ஜிம்பூத பௌதிகமாய் அதனால் தான் மறைபட்டது போலத் தோற்றும் என்பதாம்)

(4.4.24)

(பலவித சக்திகளை உடைய சைதன்னியமே மனம் புத்தி முதலிய வடிவத்தாலே பலவித தன்மைகளை அடைவதனால்) ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒவ்வொரு பெயர் வடிவம் உடையதாக ஆசாபாசத்தினால் அமைத்துச் சொன்ன ஒப்பிலாத சகத்தின் விரிவாகும். இவற்றை எல்லாம் உள்ளே தாங்கியிருப்பதாம். இதனால் சற்றும் பலன் இல்லையாம்.

(4.4.25)

அகங்கார வகை

முன்று உலகங்களிலும் இந்த அகங்காரம் முன்று வகையாகும். அந்த முன்றில் அடைதற்கு அருமையான இரண்டும் மிகவும் மேன்மை உடையதாகும். மற்றதோ எப்பொழுதும் விடத்தக்கதாய் கீழ்மையானது ஆகும். பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அதற்கு அதிஷ்டானமாகிய பரமாத்மாவும் நாமே ஆவோம். நாம் நித்திய மானவர்கள். நம்மைத் தவிர எந்தவொரு பொருளும் கிடையாது என்று எண்ணும் சிந்தனையே பரம அகங்காரம் (தன்மய திருஷ்டி) ஆகும்.

(4.3.11)

செந்நெல் வால் நுனியினும் சூக்குமம் ஆகி, எப்போதும் பிரபஞ்சத்திற்கு அயலாக இருக்கின்றோம் என்று உண்டாகின்ற உணர்ச்சியானது சுப அகங்காரம் அதாவது சூக்கும அகங்காரம் (மித்தியா திருஷ்டி). இத்தன்மையான இரண்டு அகங்காரங்களும் சீவன் முத்தர்களிடத்தில் இருந்து, அவர்களுக்கு சாதகமாய் இருந்து கிடைத்தற்கரிய மோட்சத்தைத் தரும். சுழல வைத்து முழுகச் செய்யும் பந்தத்தைத் தராது.

(4.3.12)

கை, கால் அளவு மட்டும் ஆகிய தேகத்தை இவன் நான் என்று உணரும் நிச்சய வடிவ மித்தை அபிமானமே முன்றாவதான அகங்காரத்தின் சொருபம் ஆகும். சீவன் முத்தர்களைத் தவிர ஏனைய உலக மக்களுக்கு எல்லாம் இருப்பதாகும். இது மிகவும் பொல்லாதது. பிறப்பு இறப்பு என்னும் சம்சார மரம் வளர்வதற்கு மூலம் (விதை) ஆகும். மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு முயற்சி செய்தாவது அழிக்க வேண்டும்.

(4.3.13)

மிக மிகத் தொல்லைகளையே கொடுக்கும் இந்த அகங்காரம் கொடியது, மிகக் கொடியது ஆகும். இதன் கொடுமையாலே முடிவில்லாத பிராணிகள் எல்லாம்

மயக்கம் அடைந்து உணர்வினை இழந்தார். விரைவில் முன் கூறிய தூய அகங்காரம் (பரம அகங்காரம்), சூக்கும் அகங்காரம் ஆகிய இந்த இரண்டினாலும் (முன்றாவதான இந்த அகங்காரத்தைத்) தண்டித்து, இந்த முன்றாவது அகங்காரத்தை எந்த அளவுக்கு விட்டு விட்டாயோ, அந்த அளவே மேலான தத் பதத்தின் இலட்சியார்த்தப் பொருளாம் பிரம்மம் கிடும். (4.3.14)

பிறப்பு இறப்புக்கு அஞ்சியவர்களுக்கு அவருடைய முயற்சியே அடைக்கலமாம். தினமும் இவ்விடத்தில் இவன் நான் எனும் அகங்காரம் நாசமானால், பவித்திரமாய் உலகம் முழுதும் வியாபித்திருக்கின்ற விசாலமான ஞானம் உண்டாம். உள்ளத்தில் பொருந்தும் உயர்வானது காணும் படியாகத் தோற்றும். (5.2.3)

நீண்ட அகங்காரத்தை நாசம் செய்தால் தேகத்தைத் தியாகம் செய்தவன் ஆகிறேன்." (தேக பந்தத்துக்கு அகங்காரமே மூலம். அதனால் அகங்காரத்தைத் தியாகம் செய்தால் தேகத் தியாகமே ஆகும் என்பது பொருள்) (5.2.13)

அகங்கார வடிவம்

மனதுக்கு உருவம் வாசனையே ஆகும். பொருந்திய மனம் என்று சொல்லப்படும் வார்த்தையானது பொருந்திய வாசனையின் மற்றொரு பெயராம். குற்றங்கள் எல்லாம் குவிந்திருக்கும் கூண்டாம் நான் என்ற அகங்காரம் தானே தேரினை உடைய மன்னவனே! கெட்டுப்போன மனமாகிய மரத்துக்கு விதையாகும். (6.9.138)

முதலில் உண்டாகிய இந்த அகங்காரத்தின் முளையானது அனுபவ வடிவமாய், நிச்சய சுபாவமாகி, சொல்லப்பட்ட உருவம் இன்றியதாய் (வெளிப்புற விஷயம் சாராததாய்) உண்டாகும் அதனைப் புத்தி என்று சொல்வர். சொல்லப்பட்ட இந்த முறையாலே புத்தி என்னும் முளையின் முழு வளர்ச்சியை உடைய கொம்பினை (கிளையை)ச் சங்கற்பம் (எண்ணம்) என்பர். பேதமாக இவை ஆவதால் சித்தம், புத்தி, மனம் என்பவை அகங்காரத்தின் பெயர்களாம். (6.9.139)

மிக நல்ல நெறியாலே நீ அந்த மனம் என்னும் மரத்தின் மூலமாகிய வேரினைப் (அகங்காரத்தைப்) பிடுங்கி சுட்டுவிட்டால், மனமானது உண்டாகாது (6.9.141)

6. மனம்

மனமும் சங்கற்பமும்

விசித்திரமான இந்த சகத்தைச் செய்தவனும், பரபுருடனும் கூறிய மனமே ஆகும். எண்ணுகின்ற மனம் செய்ததே செயல்கள் ஆம். உடல் செய்தவை செயல்கள் ஆகாது. (3.5.1)

மனமானது உடலைப் பாவித்தலும் உடலாக ஆகி துயரத்தால் அயர்ந்து போகும். பூரண ஞானம் அடைந்தவர் உள்ளுக்குள் அதி திடபாவனையினால் அனித்தியமான இந்த உடலில் நன்மை தீமை என்பதை எண்ணமாட்டார். (தேக பாவனை இருக்கின்ற வரையில் தான் மானம் அவமானம் தெரியும். தேக பாவனையை விட்டவன் தேகத்தின் இயல்புகளான குளிர் உஷ்ணம் மானம் அவமானம் இவைகளால் பாதிக்கப்பட மாட்டான் என்பது பொருள்) (3.5.2)

பிரியமாகத் தேர்ந்தெடுத்த பொருளில் மனமானது அழுத்தமாக-திடமாக முழுகிடுமாயின் தேகம் வருத்தம் அடைவது முதலானவற்றை வேறு யார் காண்பார்? (மனம் தான் தேகத்தின் மீது இல்லை என்பதால் தேக வலி அல்லது உணர்வைக் காண்பது யார்என்பது பொருள்) பெருந்தவத்தினை உடைய முனிவர்களின் சாபமும், மற்ற எந்த தொழிலும் கூட (மனம் ஒரு காரியத்தில் தீவிர வேகத்தோடு கூடியிருப்பின்) அதனை மீளச் செய்வது கூடாத காரியமாம். (3.5.7)

வீணாக இறந்துபோன தேகங்களுக்குக் கணக்கே கிடையாது. அந்த தேகங்கள் யாவும் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றில் தாவிக்கொண்டே இருக்கும் மனத்தினால் உண்டாகும். தண்ணீர் இல்லாமல் காடு இருக்குமோ? விஷயங்களை உளதாக்கும் மனமே முக்கிய உடலாய் தூல தேகங்கள் தொலைந்து போனாலும் வேண்டிய தேகங்களைச் சீக்கிரத்தில் எடுத்துக் கொள்ளும். விரிந்த கனவில் மாறி மாறிச் செய்யும் செயல்கள் போலவாம். (தேகம் நாசம் அடைந்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் உடல் உற்பத்தியாகும். சித்தம் நாசம் ஆயினால் முத்தியே, மீண்டும் பிறவி-தேகம் உண்டாகாது என்பது தெரிந்ததே) (3.5.8)

எல்லோர்க்கும் உள்ளிருக்கும் தேகம் ஒன்று, அயலாக-வெளியில் தேகம் ஒன்று. அவைகளில் மனோ தேகம் சீக்கிரத்தில் தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் தொடங்கி சம்பந்தம் உண்டாக்கிக் கொண்டு சுற்றிக்கொண்டே திரியும். அயலான இந்த தூல தேகம் யாதொன்றையும் தெரிந்து கொள்ளமாட்டாது. (3.6.1)

சொல்லப்படும் சர்வ சக்திகளும் உடையதாய் நாசமற்றதான ஆன்ம தத்துவம் சங்கற்ப சக்தியுடன் கூடும் எந்த வடிவம் உள்ளதோ அது மனம் எனப்படும். முரண்பாடாகச் சொல்லப்பட்ட ஆன்மா அனான்மா என்ற

இரண்டின் மத்தியில் இருப்பதாய் சங்கற்ப முகமாய்ச் சலிக்குமோ அந்த பாவனையும் மனம் ஆகும். (3.6.3)

ஆராயாமல் இரமணீயம் (இனிமையானது) என்ன நாகும் காரணத்தால் உண்டாகும் இந்த மனதை மோட்ச சாதனங்களில் முக்திக்கான யுக்திகளில் சேர்ப்பது நலம் தரும். (3.6.4)

கோசகாரப் புழுவானது மரங்களில் தன்னைச் சுற்றிக் கூடு கட்டுவதைச் செய்து வெளியே வரும் வாயிலையும் அடைத்து விடுவது போல, மனோ லீலா மய வாசனைகளினால் எவரும் தாமாகவே பந்தத்தை அடைவர். (3.6.22)

விசாரம் இல்லாத சித்தம் உடையவர்கள் சம்சார ரசனையைத் திடமாகக் காண்பார்கள். கூறப்படும் மனதின் விரிவே சங்கற்ப வகைகள் ஆகும். ஆதலால் விதையாக இருக்கும் சங்கற்ப மாத்திரம் நீ விட்டு ஒழித்து நிர்விகற்பத்தைப் பற்றி நிச்சயமாக சாந்தியை அடைந்து மகிழ்வாய். (சங்கற்ப ஜால கற்பனையே அதாவது மனவிரிவே சங்கற்பம், இதனாலேயே சகல பிரபஞ்சமும் உண்டாயின. விருப்பு வெறுப்பு விருத்திகள் அதன் விசேடங்கள் இவைகளும் சங்கற்பமே என்று உணர்வாய். சங்கற்பத்தை விட்டொழித்தல் எனப்படும் சங்கற்ப தியாகத்தினால் நிருவிகற்ப ஆத்ம நிச்சயமே காரணமாதலால் நிருவிகற்பத்தை நன்கு பற்றிக்கொண்டு நிட்டை பெற்றால் சாந்தியும் தானே வரும்.) (3.7.8)

அனைத்தும் மனதின் பாவனைகளே (எண்ணங்களே). மனதின் விரிவே பந்தமாம். அதனை ஒழித்திடில் முத்தியாகும். மனமானது தனது சொந்த விளையாட்டினால் தன்னுடைய யதார்த்த வடிவம் சமீபத்தில் இருந்தும் தொலைவில் உள்ளதாகத் தோன்றுகின்றன. காணப்படும் பொருள்கள் (திருசியங்கள்) தொலைவில் இருந்தும் சமீபத்தல் உள்ளதாகத் தோன்றுகின்றன. (3.8.2)

மனதில் உதயமாகிய செயலே செயல்கள் ஆகும். மனதினாலே எது விடப்பட்டதோ அதுவே விடப்பட்டதாம். வாசனையால் அறியப்படும் மனதின் சஞ்சலத்தை ஒழித்தவர் மிகவும் உத்தமமான தியானத்தை உடைவர். (3.இ.1)

பெரியோர் உரைத்த சாத்திரம், சத்தங்கம் இவற்றுடன் பழகி நான் என்று எழும் எண்ணம் தீர்ந்த (துன்பம் நீங்கிய) மனத்தால் விஷயங்களில் சென்று மயங்கி அயர்வு அடையும் மனதைத் திருப்பிடலாம் அதாவது வசப்படுத்தலாம். (3.இ.3)

சம்மட்டியாம் இரும்பால் அக்கினியில் காய வைத்த இரும்பினைச் சரிசெய்வதுபோல், அவிவேக மனத்தைச் சத்துவ மனத்தால் திருத்தலாம். மாறாத வைராக்கிய வடிவமாகி முயற்சி செய்கின்ற தன்னாலேயே சாதிக்கத் தகுந்த பேரானந்தத்தை விரும்புகின்ற (அல்லது எதனையும் விரும்பாதவர்களுக்கு) சுலபமான மலின வாசனையுடைய மனத்தின் பரம சாந்தியானது பெரிய சம்சார

பாரத்தைத் தீர்க்கும் நல்ல வழியாம். மற்று எந்த வழியும் நலம் உடையது
ஆகாது. (3.இ.4)

விஷயங்களைப் பற்றுகின்ற மனத்தை அசங்கற்பத்தால் (சங்கற்பம் உதயமாகாத)
வாளினால் அறுத்தால், எல்லாவிடத்தும் நிறைந்து எங்குமாய் யாவுமாய் சாந்தமாய்
விளங்கும் பொருளான பிரம்மம் தோன்றும். இந்த வழியில் நின்று வாசனா
வசத்தால் பொருந்துகின்ற மனதை உட்படுத்தி அதற்கு மேலான பொருள்
ஆவாய். பவ (பிறவி) பாவனையில் இருந்தும் விடுபட்டு எண்ணங்கள் தீர்ந்து
மனதையும் கடந்த அந்த பரமான்மாவை உணர்வாய்.
(3.இ.5)

விவேக புத்தியால் இனிமை என்று தோற்றம் அளிப்பதெல்லாம் தீதாய் முடியும்
என்று தோன்றுமாயின் இந்த மனமானது ஒழிந்துவிடும். (3.இ.6)

அவன், இவன், நான், என்னுடையது, அது, இது என்பதான எண்ணங்களை
அடைந்து கொண்டிருப்பதே மனம் ஆகும். இதனை அகந்தை மமதைகளின்
அபாவனை என்னும் வாளால் அறுப்பாய். (நான்-எனது என்ற பாவனையை
நீக்குதல் மூலம் மனதை மாய்க்கலாம்.) (3.இ.7)

அசங்கற்ப வடிவத்தைக் கொண்டு தன் முயற்சியினாலேயே (பிறர் உதவியின்றி)
வாசனை பொருந்திய சங்கற்பத்தை அழிக்கில், சகல பூமிக்கும் ஏகச்
சக்கரவர்த்தியைப் போல, சங்கற்பங்களின் அபாவமான (இல்லாமையான)
நிர்மனம் என்னும் சகல விதமான சித்தியும் தருகின்ற நெருங்கி இலங்கும்
உன்னுடைய சொருபமாகிய பிரம்மானந்தத்தை அடைவாய். பிறவிதோறும்
தொடரும் வாசனைகள் பலவாறாக விரிந்து செய்யும் சங்கற்ப மாகிய செல்வத்தை
அடைந்துள்ள மனமே சீவனது (ஜென்மப்) பகைவனாம்.
(3.இ.9)

அலைகின்ற அந்த மனமே உலகாகும். அலைவது போய்விட்டால் மனம்
கெட்டுப்போகும். இந்த நிலையே தவறும் எல்லா நூல்களின் கருத்தும், மோட்ச
வீடும், அடையத்தக்க பொருளும் ஆகும். தொலையாத சஞ்சலத்திற்கே மாயை
(அவித்தை) என்றும், வெகு காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் வாசனை என்ற
பெயர்கள் உண்டு. மற்றும் அலைகின்ற மனமும் அதுவே. அந்த சஞ்சலத்தை
நிரந்தரமான விசாரத்தினால் தொலைப்பாய். (வாசனையோடு அவித்தியா
நிவர்த்தியானது மோட்ச வடிவம் ஆகும். மனதின் சஞ்சலத் தன்மையே அவித்தை
அதுவே வாசனையும் ஆவதால் அதன் நிவர்த்தி அதாவது மனோ நிவர்த்தி
மோட்ச வடிவத் தன்மை என்பது கருத்தாம்)
(3.இ.12)

சத்து அசத்து இவைகளுக்கு நடுவில் இருந்து கொண்டு, சேதனம் அசேதனம்
இவைகளுடன் சேர்ந்து நடுநின்று ஊசல் ஆடுவதே மனம் ஆகும். இந்த மனம்
சித்தினைப் (அறிவினைப்) பின்பற்றுவதால் அறிவாகும். சடத்தினைப்
பின்பற்றுவதால் சடப் பொருள்களுக்கு நிகரான சடப்புத்தி ஆகும்.

(3.இ.13)

புருஷனின் முயற்சியால், மனமானது ஒன்றில் ஊன்றி நிற்குமாயின் அதுவாகவே ஆகும். அதலால் அசுத்த மனதைச் சுத்த மனதால் அகற்றி, அதிலிருந்து மேலேறி, தளர்வு அடையாமல், உண்டாவதும் அழிவதும் இல்லாத பதத்தைச் சீக்கிரத்தில் அடைவாய். மனதைத் திடப்படுத்துவதில் அந்த மனமே வல்லமை உடையதாகும். (அதாவது மனதைச் சரிசெய்ய மனமே எப்படி பயன்படும் எனில்) அரசனைத் தடுத்து நிறுத்த அரசன் அல்லாத மற்றவர்களால் முடியாதது போல. (அசுத்த மனதைச் சுத்தமனதால் அகற்றி அதிலிருந்து மேலேறி---என்பதற்கு கடைசியில் சுத்த மனதையும் கடந்து விட வேண்டும் என்பதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்)

(3.இ.14)

(மனதை ஜெயிக்கின்ற முறையை அதிகாரி பேதத்தால் முன்று கவிகளில் கூறல்) கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்காதவர் மனதினை நான்கு கூறுகளாய்க் கற்பனை செய்து கொண்டு, நுகர்கின்ற வினை வசத்தால் வந்த போகங்களுக்கு இரு பங்கும், சாத்திர வழிகளில் ஒரு பங்கும், சரணாகதி அடைந்து ஞானாசிரியர் பணிவிடையில் ஒரு பங்கும் ஆக இந்த முறையைப் பின்பற்றி வந்தால் நெருங்கிய அஞ்ஞானம் எனும் இரவு போய் பிரகாசமான ஒளி வந்தடையும். (தூய மனம் உடையவனே அதிகாரி ஆவன்) (5.3.35)

கொஞ்சம் கற்று அறிந்தவர் மனதினை நான்கு பாகங்களாகச் செய்து கொண்டு, புலன்களால் தோன்றும் போகங்களுக்கு ஒரு பாகமும், ஞானாசிரியர் பணிவிடையில் இரண்டு பாகங்களும், அறிந்து கொள்ள வேண்டிய சாத்திரங்களின் அர்த்தத்தைச் சிந்திப்பதில் ஒரு பாகமும் ஆக்கி பின்பற்றும் இம்முறையால் வரும் விவேகத்தால் அத்தைத பிரம்ம ஞானம் பூரணமாக உண்டாகும். (5.3.36)

தத்துவம் துணிந்து திடமாக உடையவர் மனதினை நான்கு கூறுகளாகச் செய்து, (பிரமாணகத) சந்தேகம் தீர்வதற்காக சாத்திரங்களிலும், வைராக்கி யத்திலும், (பிரமேயகத சந்தேகம் தீர்வதற்கான நிட்டை ஆகிய) சுய அனு பவத்திலும், நல்ல ஞானாசிரியர் பணிவிடைகளிலும் தலா ஒரு பாகம் செலுத்தி பின்பற்றினால் சர்வ துக்கமும் விடுபட்ட பரமானந்த வடிவ மோட்சம் சுலபமாக வந்து அடைந்திடும். (மனதை நான்கு கூறு என்றது அதனுடைய விருத்தியை-வேலையை என்பதாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்)

(5.3.37)

(பிரமாணகத சந்தேகம்: வேதம் கர்மத்தைச் சொல்லுகின்றதா அல்லது ஏகாத்ம பிரம்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றதா என்று வருகின்ற சித்த விருத்தி. பிரமேயகத சந்தேகம்: பிரம்மமே ஜகத் காரணமோ அல்லது மாயை முதலானவை ஜகத் காரணமோ என்று வருகிற சித்த விருத்தி)

திடப் பிரஞ்ஞையினாலும், விசாரத்தினாலும் ஆன்ம உணர்வையும் நிராசையும் சமமாக நீ எப்பொழுதும் கைக்கொள்வாய். அதி திடதரமான வைராக் கியத்தினால் விசாரமும், விசாரத்தால் தவிர்க்க முடியாத நிராசையும் ஒன்றுக்கு

ஒன்று உதவியாய் பூரணமாகும். கடலும் அதனைத் தொடர்ந்த மேகமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று நிரப்பிக் கொள்வது போல்வதாம். (கடலில் இருந்து சூரிய ஒளிக்கதிர் மூலமாக மேகம் நிரம்புகிறது. அந்த மேகமானது பொழிகின்ற மழையினால் கடல் நிரம்புகின்றது. அதைப் போன்றது என்பது பொருள்)
(5.3.38)

முதலில் உலகத்தோடு ஒத்து வாழ்ந்து முறை தவறாமல், மனைவி மக்கள் சுற்றத்தினர்க்கு தருமம் தனம் முதலிய நல்ல பொருள்களைச் சம்பாதித்து, அதனால் இனிய குணங்கள் நிறைந்த உயர்ந்தவரைச் சேர்த்துக் கொண்டு அவர்களால் நிராசையினை அடைந்து, அதனால் விசாரத்தை அதிகரிக்கச் செய்து, அதனால் மெய்ஞ்ஞானம் தெளிந்தால் மோட்சமானது உண்டாகும்.

(5.3.39)

(இதில்) சுபம் (உள்ளது), (இதில்) அசுபம் (உள்ளது) என்னும் சங்கேத குறியில் ஆசை என்கின்ற விஷ வியாதியைப் பொருத்திப் பார்க்காமல், சித்தம் சலனப்படுவதற்குக் காரணமான விருப்பு வெறுப்பு நீங்க, உணர்வில் ஆத்மாவே தானாய் வாழ்வாய். அவித்தையாகிய இருள் நீங்குமாறு நான், இவன், அவன், இது, அது என்னும் வாசனைகளை அறுத்து, அறிவு வடிவம் ஒன்று என்றே சத்தித் ஆனந்தமாய் நிலைபெற்று வாழ்வாய். (5.6.6)

மனமானது பருமையானதாக (சூக்குமமே எனினும் அதில் அதிக அடர்த்தி கொண்டதாக) வளர்ந்து வந்தால், நீர் குடித்து சூல் கொண்ட கருத்த மேகமானது மறைத்தால் சந்திரனின் காட்சி தெரியுமோ? (சித்தத்தில் தூலத்தன்மை மிகவும் உண்டாகி விட்டால், ஆத்ம உணர்வு சிறிது சம்பாதித்து இருந்தாலும் வெகுதூரத்தில் ஓடிப்போகும்)
(5.6.8)

தேக மட்டில் ஆசையை உடைய புத்தியால் ஆத்மா அல்லாத அனாத்ம பொருட்களை ஆத்மா என்றே பாவனை செய்வதால், பிள்ளைகள், மனைவி, குடும்பம் மனமானது தூலத் தன்மை அடையும். விரிகின்ற அகங்காரத்தின் வகையால் எனது என்னும் அசுத்த விளையாட்டினால் சொந்தமான இது என்னுடையது என்று எண்ணுவதால் தானாகவே உள்ளம் தூலமாகும்.

(5.6.9)

விருப்பு வெறுப்பு முதலான வியாதிகளின் விரிவால் உண்டாகிப் பின்பு அவைகள் ஒழிந்து மனம் மீள்வதாலும் தள்ளுவது கொள்ளுவது என்ற ஊக்கமுடைய முயற்சியினால் பிறவிதோறும் மைந்தனே! மனமானது அதிக அடர்த்தி மிக்கதாய் மாறும். மாதர், இரத்தினம், செல்வம் முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலும், அவைகளை மேன்மேலும் அதிகமாக அடைய வேண்டும் என்னும் பேராசையாலும், கிடைத்தற்கு அரிதானவை கிடைத்த போதில் உண்டாகும் இனிமையாலும் மனமானது பருத்து பூரிப்பினை அடையும்.

(5.6.10)

சித்தமாகிய பாம்பானது கெட்ட ஆசைகள் என்னும் பாலினைக் குடித்து, வெகுகாலமாய் அனுபவிக்கும் போக விஷயம் என்னும் காற்றினையும் புசித்து அதனால் மிகவும் தூலத் தன்மையை அடையும்.
(5.6.11)

மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் ஆசைகள் எல்லாம் ஒழிந்த போது, விடயங்களைப் பற்றி எழுந்த மனமானது லயம் ஆவதுவே மோட்சம் என்ப கூறுவர். பேரானந்த மயமாகிய மோட்சம் எனக்கு உண்டாக வேண்டும் என்று உள்ளத்தே எண்ணம் உண்டாயின் மறுபடியும் மனமானது எழுவதே ஆகும் (உற்பத்தியாகி விடும்).
(5.9.20)

சலிக்கின்ற மனதைச் சீர்படுத்தும் வழி

மனோ நாச மார்க்கம் யோகமும் தெளிந்த ஞானமும் ஆகும். ஆன்றோர்க்கும் சுருதிக்கும் பொருத்தமான யோகம் தான் சித்தத்தின் விருத்திகளை நிரோதம் (குடுத்தல்) செய்தலாம். தூய பிரம்ம ஞானம் சந்தேக விபரீதம் இன்றித் தரிசித்தலாம். தொன்று தொட்டு வருகின்ற மனம் எத்தகையது என்றால், மேலான வேதாகமங்களையே ஆபரணமாகக் கொண்டவர் கூறியது விரைவான பிராணனின் சலனமாகும். (5.9.29)

கூறிய சலனம் உடைய பிராணன் ஒருக்கப்பட்டால் மனமும் இலயமும் (ஒருக்கமும்) ஆகும். மனமானது சலிக்காவிடில் (சாந்தமானால்) சூரியன் அஸ்தமனம் ஆகிவிட்டால் பூமியில் தொழில்களும் செய்ய முடியாமல் போவதுபோல் குற்றமற்ற பிறவியும் அற்றுப் போகும். தேகம் என்கின்ற ஆகாயத்தில் எப்போதும் வேகமாக இடைவிடாது சஞ்சரிக்கும் பிராணன் முதலியவற்றைத் தடைசெய்யும் வகை யாது என்று கேட்டால் (5.9.30)

அத்யாத்ம சாத்திரங்களுடன் ஆராய்ந்து சாதுக்களைச் சரண் அடைந்து வைராக்கிய அப்பியாசங்களை நன்றாக அடைந்து இவைகளால் நடை விலங்கான குடும்ப பற்றினை ஒழித்து, ஒப்பற்ற நிராசை தான் திடப்படுமாயின், விரும்பிய மூர்த்தி தியானத்தால் நெடுங்காலம் ஏகாக்கிரமே துலங்கிடச் செய்துவரும் அப்பியாச பலத்தினால், (5.9.31)

பேதமில்லாத ஏகமான அத்தைத திட அப்பியாசத்தால் இந்தப் பிராணனின் அசைவானது தடைபட்டுவிடும். தேக, பூரக, ரேசக, கும்பக அப்பியாசத்தால் பிராணன் ஒருங்கும்படி திடமாகச் செய்யில் யுக்தியுடன் ஏகாக்கிர வடிவப் பரிணாமத்தை அடைந்து உள்முகப் பார்வையோடு கூடிய தியான யோகத்தால் பிராணாயாமம் கூடும். (பிராணன் அசைவுநிற்கும்)

(5.9.32)

ஒங்காரத்தின் உச்சாரண முடிவில் உண்டாம் சப்த தத்துவ அப்பியாசத்தால் தூங்குபவன் போல விருத்தி சாந்தம் அடைந்தால் பிராணன் அடங்கும். நாவின் அடிப்பாகத்தில் பொருந்தியுள்ள உள்நாக்கு (கண்டிகை) இதனை நீண்ட நாவினால் கீழே தள்ளி அதிதீவிர அப்பியாச பலத்தினால் மேலாய பிராண வாயுவை மேல் துவாரத்தில் புகுத்தினால் பிராணனின் அசைவு நிற்கும்.

(5.9.33)

கருதும் பன்னிரண்டு அங்குல அளவாய் நாசியின் நுனியில் உபாதிகளுக்கு அத்தீதமான (உபாதிகளைக் கடந்த) ஆகாயத்தில் விருத்திகள் லயமாகில் நிலையாகப் பிராணன் அசையாமல் இருக்கும். முயலும் பிராணனது அப்பியாசத்தால் ஊர்தவ ரந்திர மார்க்கம் நாவானது மேலே துவாத சாந்தத்துள் போய் விலயமாகி அடங்குமாகில் பிராணன் தன் அசைவு நீத்து நிற்கும். (5.9.34)

புருவ மத்தியல் கண்விழிப் பார்வை தான் சாந்தியாகி முடிவினை அடையுமாயின், புருவ மத்தியில் சின்மாத்திர வத்துவே தன்மாத்திர தத்துவம் என உணர்ந்து கொள்ளில் அசையாமல் பிராண வாயுவானது நிற்கும். கருதுகின்ற இந்த வழிகளால் பல சங்கற்ப கற்பிதங்களால் பல தேசிகர் உபதேசங்களால் பிராணன் சலனம் இல்லாமல் அடங்கும். (5.9.35)

இந்த யோகக் கிரமங்களால் சித்த விருத்தி அமைதி அடையச் செய்யும். செய்கின்ற அப்பியாசத்தினால் இனிமேல் வந்து பிறவி எடுக்காதவர்க்கு உபாயமாக வந்து அடைந்திடும். அப்பியாசத்தினால் மேன்மேலும் எழும் பிராண வாயுவின் சலனம் அடங்குமாயின் சித்தம் சாந்தம் உற்று அமைதி அடையும். சித்தமானது சாந்தி அடையுமாகில் அடையத் தக்க மோட்ச பதம் எஞ்சி நிற்கும். (5.9.36)

பற்பல விதமான வாக்குகள் யாவும் எந்தப் பரம பதத்தினைப் புலப்பட வைக்க முடியாமல் திரும்பி விடுமோ அந்தப் பரம பதமே யாதொரு விகற்பமும் செய்யாவிடின் எஞ்சி நிற்கும் (5.9.37)

மன நாசம்

பெரிய மலையைத் தென்றல் காற்று அசைக்க முடியாதது போல, சம திருஷ்டியில் பலவகையான சுக துக்கங்கள் ஒரு சிறிதும் சலிக்காமல் இருப்பவர்க்கே துன்பத்தைப் பெரிதும் தரக்கூடிய மனமானது நாசம் ஆகி விட்டது என்று பெரியோர் சொல்வர். (5.11)

ஒரு விடயத்திலிருந்து மற்றொரு விடயத்தில் தாவி உண்டாகும் அறியாமையே மனம் ஆகும். அந்த அறியாமை எப்பொழுது நசிக்குமோ அப்பொழுது மனோ நாசம் என்கின்ற தக்க பெயரைப் பெறும், சுத்த சத்துவம் உதயமாகும். (5.12)

தாவிப் பாயும் மனதின் அருப நாசமானது விதேக முத்தனிடத்தில் நிட்கள வடிவமாய்ச் சேரும். மிக மிக மேன்மையான நல்ல குணங்களைத் தாங்கும் சத்துவ குணம் வீழவும், தேகம் இல்லாத நின்மலமான பதமாய்ப் பரம பாவனையாய் தேகத்தை விடுத்த முத்தர்கள் எய்தும் சம்பந்தமாய் சத்துவமும் நாசம் ஆகவும், மனதின் அருப நாசம் என்ற பெயரை அடைந்து விளங்கும் நிலையில் கூறுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. (5.14)

விரிகின்ற முந்திரிக் கொடியைப் போன்ற சம்சாரத்திற்கு எது முன்னுள்ள விதை, அந்த விதைக்கு எது விதை, அதற்கு எது விதை, கூறிய இதற்கு எது விதை இந்த நான்கினையும் கூற வேண்டும். (5.16)

சம்சாரம் என்னும் கொடிக்கு ஊழ் வசத்தால் ஆரம்பித்த சூக்கும தேகத்தில் மறைபட்டிருக்கும் சுபம் அசுபம் என்னும் முளை தரும் போகத்துக்கு இருப்பிடமாகப் பொருந்துகின்ற தூல தேகமே விதையாகும். அந்த தூல தேகம் என்னும் விதைக்கு எது விதை என்றால், ஐஸ்வரியம், விருத்தி அதன் நாசம் என்பவைகளுக்குக் கோசமாகவும் (உறையாகவும்), வருந்துகின்ற துக்க இரத்தினம் வைக்கும் சம்புடமும் (சிமிழாகவும்) ஆசையின் வசமாய் அதன்பின் வேலைக்காரன் போல ஓடி அலையும் சஞ்சல மனமே ஆகும்.

(5.17)

சென்றவை, நிகழ்ந்தது அல்லது இல்லாதது, இருப்பதான இந்த தேகக் கூட்டம் மனதினாலேயே அளவின்றி உண்டாகும் இவ்விஷயத்தையே தோஷத்தோடு கூடியதான சொப்பனத்தில் அனுபவிப்பர். உலக விவ காரமாம் உழவு. வேள்வி, சிரவணம் முதலியவை போன்ற செயல்கள் என்ற கொடிகளே நெருங்கிச் சுற்றும் துன்ப மயமான மனம் என்னும் மரத்துக்கு இரண்டு விதைகள் உளவாம். அவை பிராணனின் அசைவு ஒன்றாம். கூறும் திடவாசனை இரண்டாவதாம் என்று உனது மனதில் கொள்வாய். (5.18)

(பிராணனின் சலனத்துக்கு எது விதை என்பதைக் கூறுதல்) சத்தாய் எங்கும் உள்ள பிராணனின் சலனத்தாலே திருசியப் பொருள்களினால் வரப்பெறும் போதத்தை விஷய ஆகாரமாய் வளரச் செய்யாது தடுப்பது மிக நன்மையாகும். மயக்கத்தால் வளர்கின்ற உணர்வு காண்பவற்றைப் பொருந்தும். தடையில்லாத திருசியமே (காண்பதுவே) மனதுக்கு எப்பொழுதும் ஒழியாத துன்பமாம். அந்த ஒப்பற்ற உணர்வானது மீண்டும் தொடராமல் சுழுத்தியில் விஷய ஞானம் இல்லாதது போல அபிமானம் இன்றி ஆத்மாவில் நிற்கில் அதுவே மோட்சமாம். அதுவே பிரயோசனம் ஆகும். விமல பதமும் அதுவே. வேறொன்றில்லை. (5.19)

ஆதலால் பிராணனின் சலனத்தால் (அசைவினால்) திட வாதனையால் அறிவினைப் பருத்தல் ஆவதைச் (உப்புதல்) செய்யாமல் விட்டு விட்டால், அப்போது எழுகின்ற பிறவிகள் அழிந்து போகும். அந்த அறிவின் விரிவு தான் உள்ளம். அந்த மனதினால் தான் அளவில்லாத உயிர்கள் வாழ்கின்றன. அறிவுடைய யோகிகள் எல்லாம் பிராணாயாமம், தியானம், மருந்து, ஊகம் (யோக சாத்திரங்களில் கூறிய முறைகள்) முதலியவற்றால் பேதப்படுத்தும் மனதை ஒடுக்குவதற்காக பிராணனின் சலனத்தைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றனர். (5.20)

பிராணனைத் தடுத்தல் சித்தம் ஒடுங்கும்படியாகச் செய்யும், சம பாவனைக்கும் உயர்ந்த காரணம் ஆகும். இன்பத்தை தரும் திருசிய (காண்பவற்றில்) நாட்டத்தை எழும்படி செய்யாது. தெளிந்த பல பொருட்களின் உணர்வை விளங்கச்

செய்து சேர்ந்த வாசனைகளினால் உதிப்பதாகி, வெளிப்படையாய் பார்த்து அனுபவிப்பதாம். மனதுக்கு விதையான இரண்டாவது காரணத்தைக் கூறக் கேட்பாய். (5.21)

திட பாவனையினாலே முன்பின் ஆராய்ச்சி இன்றி பொருட்களை அடையும் படி கொள்ளுதலே அறியாமை மிகுந்த வாசனையாம். மிகுந்த வேகத்தால் விரைவில் தானே ஒரு பொருளைத் துணிந்து நாடி அக்கணமே அந்த வடிவமாய் பிற நினைவுகளையெல்லாம் அகற்றிடும். இந்த வாதனையின் வசமாகத்தானே ஓடி அதன் தொடர்பான புருடனும் அங்கு அதனது வடிவமேயாகி தோன்றுகின்ற பொருள் நல்லதே என்று துவண்டு மயக்கத்தை அடையும். (5.22)

வாசனா வேக பரவசத்தால் தனது வடிவத்தை மறந்து, பிராந்தியாகக் கெட்ட புத்தியில் காண்பன். மத வசத்தால் கண்டதெல்லாம் காண்பதே போல, இந்த மனதின் வடிவத்தை நன்றாக அறிந்து கொள்ளக் கூறினால், குற்றமற்ற தரிசனம் உடையது எது? அனாத்மாவில் ஆத்மா என்னும் பாவனை எது? பொருள் அல்லாதவற்றில் பொருள் என்னும் பாவனை எது? அதுவே மனமாம். வருகின்ற பிறப்பும், நரையும், மரணமும் இதனாலே உண்டாம். (5.23)

மிக மிக உண்டாகின்ற பழக்கத்தினால் பொருள்களில் பொருந்துகின்ற அதி பாவனையால் மிகவும் சஞ்சலிக்கும் மனமானது உண்டாம். உண்டாகவே பிறப்பு, நரை, மரணமும் உண்டாவதாம். தள்ளுவது கொள்ளுவது வடிவான திருசியக் கூட்டத்தில் யாதொன்றையும் அணுவுளவேனும் நினையாமல் அனைத்தையும் நீங்கி, எப்பொழுது நிலைத்து நிற்கின்றதோ அப்பொழுது உதியாது மனம். சேர்ந்துள்ள வாசனையின் நீக்கத்தால் எண்ணம் ஒழியுமாயின் மேலான உபசாந்தி தரும் மனோ நாசம் உண்டாகும். (5.24)

பிரபஞ்சப் பொருள்களில் எவ்விடத்தும் ஓர் எண்ணமும் இல்லையெனில், சூனிய இதய ஆகாயத்தில் தோன்றுவது எங்ஙனம்? வள்ளலே! மனதுக்கு இவ்வளவு மாத்திரமே வடிவம் என்று எண்ணுகின்றோம். விரும்பத் தக்க சுவை வடிவ பாவனையாலும், பொருள் வடிவத்தாலும், உள்ளே உண்டாம் பல பொருள்களின் பாவனை வடிவின் காரணமே மனதுக்கு உடலாகும். மிகவும் விரிந்து தோன்றும் திருசியாதிகள் (காணப்படுபவை) நிவர்த்தி மார்க்கத்திற்கு (விடுதலை வழிக்கு) தகுதி ஆகாது என்று கருதும் ஆகாயத்தினும் சூக்குமமான மனம் அவர்களுக்கு எவ்வண்ணம் உதிக்கும்? (5.25)

திருசியங்களில் (காண்பவைகளில்) சத்தியம் என்னும் எண்ணம் இல்லாமையைக் கைக்கொள்ளுதலும், திருசியங்களில் முக்காலத்திலும் என்றும் இல்லாமையைக் கொள்ளுதலும் மனோ நாசம் என்று சொல்வர். இயல்பாகவே எல்லா திருசியப் பொருள்கள் அனைத்தையும் உள்ளத்தே அகற்றி, விருப்பு வெறுப்பு நீங்கியதால் குளிர்ச்சியான அமுதம் போல இந்த மனம் விவகாரம் செய்யுமாயின் இடைவிடாத

காரியங்களை இயற்றிய கோர மூட வடிவ மனம் இல்லாதது எனப்படும்.
(5.26)

மனதுக்கு விதையானது பிராணனின் அசைவு (சலனம்) ஒன்று, மற்றொன்று திட வாசனை ஆக இரண்டு ஆகும். இவற்றுள் ஒன்றின் அப்பியாசத்தின் வலிமையால் இரண்டும் விரைவில் நாசமாகும். கூறப்பட்ட வாசனை வசத்தால் பிராண சலனமும், பிராணனின் சலனத்தால் வாசனையும் உளதாகும். அதனால் மனம் என்னும் விதைக்கு விதை முளை கிரமமாம். பழகி வந்த வாசனை, பிராணனின் சலனம் இரண்டும் பலவித காண்பவைகளால் படர்ந்து விரிவாகும். (அதாவது திருசியங்களால் ஈடுபாட்டினை வெளியே இழுக்கும்)
(5.28)

காண்பதுவே விதையாவதால் திருசியத்தைக் (காண்பவற்றை) கவரும் ஆசையை விட்டு ஒழித்தலால் பிராண சலனம், திட வாசனை இரண்டும் மரம் வேர் அற்றது போல ஆகும். உணர்ச்சி கிளம்பாது என்ற போதில் காண்பனவும் (திருசியமும்) இல்லை. காரணமாகப் பொருந்திய எள் இல்லாமல் எண்ணெய் எப்படி உண்டாகும்? அறிவுக்கு அயலாக உள்ளேயும், வெளியேயும் ஒருபொருளும் இல்லாதது ஆகும். அன்னியமாய் இருப்பது போல உண்டாம் அறிவு சங்கற்பிக்கும்.
(5.29)

அறியப்படும் பொருளை (திருசியத்தை) அறிவானது தனது சங்கற்பத்தால் தானாகவே காண்கின்றது. கனவு அவத்தையில் மரணத்தையும், வேறு தேசத்தில் வாழ்வதையும் சுயமாகவே காண்பது போல நனவில் திருசியத்தை தனது வாசனையாலே அறிவு அறியும். பகுத்துப் பார்த்தலால் முன்பு தெரிந்ததே ஆயினும், தெரியாததே ஆயினும் கூறிய உணர்வுக்கு எது எது பிரதிபலித்துத் தோற்றமோ அவை எல்லாவற்றையும் நன்றான தனது முயற்சியினாலே விசாரம் உடையவர் துடைப்பதுவே கொடிய மாயையினை அகற்றியதாம்.
(5.30)

அந்த திருசியத்தை அகற்றாத மாத்திரத்தால் மகா மோகத்தை (மயக்கத்தை) பற்றிக் கொண்டதாகும். அது அகற்றப்பட்ட மாத்திரத்தில் மோட்ச கதி என்று சொல்வர். திருசிய போதம் (காண்பவைகளின் அறிவு) அன்றோ முடிவில்லாத பிறவித் துன்பம் ஆகும். பற்றுகின்ற திருசியம் சம்பந்தம் இல்லாததால் கடுமையான பிறவி இல்லாத சுகத்தைத் தரும்.
(5.31)

கூறிய முயற்சி கஷ்டங்கள் முழுவதுமாகச் செய்தாலும் வேரோடு மேரு மலையைப் பிடிக்கினாலும், பல பிறப்புகளில் சம்பாதித்த வாசனையை விடுவது முடியாத காரியமாம். எண்ணாத எண்ணமெலாம் எண்ணும் மனம் (காண்பவைகளில்) எந்த அளவுக்கு அகலாதோ பொருந்திய வாசனை அந்த அளவுக்கு அகலாது. அவ்வாறு வாசனையானது எந்த அளவுக்கு அகலாதோ அந்த அளவுக்கு உள்ளமானது அழியமாட்டாது.
(5.48)

தத்துவ ஞானம் எந்த அளவுக்கு வராதோ அந்த அளவுக்கு மனம் அழியாது. திடமான மனம் எதுவரையில் அழியாதோ அதுவரையில் விளங்குகின்ற ஆன்ம வத்து அடைய முடியாததாம். அருகில் வந்தடைந்த வாசனை எது வரையில் அழியாதோ அதுவரையில் ஆன்ம ஞானம் உண்டாகாது. ஆனந்தத்தைத் தரும் ஞானம் எதுவரையில் உண்டாகாதோ மனமானதும் அதுவரையில் அழியாது(5.49)

தத்துவ ஞானம், மனோநாசம், திரண்ட வாசனைகளின் நாசம் இந்த மூன்றும் ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணத் தன்மையைப் பெற்று சாதிப்பதற்கு அரிதாக உள்ளது. இந்த முறைமையால் விவேக புத்தியுடன் விசாரம் செய்பவர்கள் ஒரே முகமாய்ச் செய்யும் மாறாத புருட முயற்சியினால் போக்கியங்களை அனுபவிக்கும் போக இச்சையை வெகுதூரத்தில் விட்டு விட்டால் இந்த மூன்றும் கிடைப்பதாம். (5.50)

இந்த மூன்றையும் எந்த அளவுக்குச் சமமாக செய்யாதார் ஆயின் அந்த அளவுக்கு அந்த பதம் அடையமாட்டாது. ஆயிரம் வருடங்கள் கடந்த போதிலும், யாதொரு தடையும் இல்லாமல் நீண்டகாலம் சமமாக பயிற்சி செய்து வந்தால் பெரும் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கும். மிகுந்த சிரத்தையோடும் ஒவ்வொன்றாக வெகுகாலம் பயிற்சி செய்தாலும் சொகுப நிலையைக் கூட்டி வைக்காது, பிரயோசனம் இல்லாமலே போய்விடும். (5.51)

இந்த மூன்றினையும் சமமாக பயிற்சி செய்து வரின் மனதின் கட்டு அனைத்தையும் ஒழித்திடும். தாமரைத் தண்டு கெட்டால் தடையின்றி நூல் கெடாதிருக்குமோ? பல பிறவிகளின் கூடவே தொடர்ந்து வரும் வாசனைகள் நீண்ட கால பயிற்சியினால் அன்றி எவ்விடத்திலும் நாசமாகாது. (5.52)

பிராணனைத் தடுத்தல் மலின வாசனையை விடுவதற்கு ஒப்பாகும் என்பதாகத் திறமான அறிஞர்கள் சொல்வர். மிகத் திடமாக அதனையும் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். வந்தடையும் வாசனையைத் தியாகம் செய்தால் மனம் மனமில்லாத தன்மையை அடையும். தேகத்தில் நிறைந்துள்ள பிராணனைத் தடை செய்த போதிலும், பிராணனைத் தடுத்தலை வாசனா சயம் முதலிய மூன்றினோடு ஒப்பாகவே பயிற்சி செய்தல் வேண்டும். மனோ நாசத்தில் வாசனா சயம் அல்லது பிராணனைத் தடுத்தல் காரணம் ஆகும். உனக்கு எது சுலபம் என்று தோன்றுகின்றதோ அதனையே பயிற்சி செய்வாய். (5.53)

நீண்ட காலமாகச் செய்யும் பிராணத் தடை பயிற்சி சேவிக்கும் குரு உபதேசித்த உபாயங்கள், உடலால் செய்யும் ஆசனம், முறையான உணவு, இயமம், நியமம் என்று சொல்லப்பெற்ற இவைகளால் பிராணனின் தடையாகும். இராகவனே! வெளிமுக நாட்டம் உடையவரின் விவகாரம் இல்லாமையால் சம்சார பாவனை இல்லாமை ஒப்பற்ற தேகம் தீர்ந்த இடத்தை நோக்குதல் என்னும் இவைகளால் வாசனை நாசமாகும். (5.54)

(அத்தியாத்ம வித்தை, சாது சங்கம், வாசனா நாசம், பிராணனைத் தடுத்தல் ஆகிய) நல்ல ஊகத்தால் அன்றி மனதை வெற்றி கொள்ள முடியாது. உக்கிரமான மத யானையை அங்குசத்தால் அன்றி வெல்லமுடியுமோ? அத்வைத பிரம்ம சித் சொருபத்தை அறிதலும், சாது சங்கத்தை அடைதலும், துயர்மய வாசனையைத் தியாகம் செய்தலும், பிராணனை அசையாது நிறுத்தலும், (5.56)

(ஆக) கூறிய இந்த நான்கு முறைகளும் மனதை அடக்கும் யுக்திகளாகும். குற்றமற்ற இந்த உபாயங்களுக்கு மனம் அடங்குதல் மேகத்தின் மழையினால் பூமியில் படிந்துள்ள தூசுகள் ஒருங்குதல் போல ஒருங்கும். கூறப்பட்ட இந்த ஊகங்கள் அல்லாமல் வேகமாக அடத்தால் மனம் அடக்கச்செய்வர். விளக்கினை அணைத்து விட்டு இருளினை இருளால் நீக்குவதற்கு ஒப்பாவார். (5.57)

நால்வகை ஊகத்தால் அன்றி அடத்தால் வேகமாக மனதை வெற்றி கொள்ள முயற்சி செய்பவர் பிளிகின்ற மதம் பொருந்திய யானையைத் தாமரைத் தண்டின் சிறிய நூலால் கட்ட முயற்சிப்பவரை ஒப்பார். அந்த மூர்க்கருடைய மனம் மெலிந்து பீதி அடைந்து வருந்தி எப்பொழுதும் இழி நிலைமையை அடைந்து ஒன்றையும் நம்பாது நகருக்குள் புகுந்த மான் பயப்படுவது போலக் கெடும் என்பர். (5.58)

ஆராய்ச்சி இல்லாதவர்கள் உலக போகங்களை விரும்பி (கிருச்சிர சாந்திரயாணாதி) செய்யும் தவம், சோமம் முதலிய யாகம், கங்கை முதலான தீர்த்தம், தெய்வ அருச்சனை, தன்னுடையதைப் பிறருடையதாக ஆக்கும் தானம் முதலிய தேவையற்ற பிராந்தியால் வெகு காலம் விலங்கு போலக் கழிப்பர். பிறப்புக்குக் காரணமாகப் பொருந்தும் (மேற்சொன்ன) இவைகளைத் தியாகம் செய்து (விட்டுவிட்டு) பரிசுத்தமான உயர்ந்த சேதனத்தைத் தன் சொருபமாகவே (பேதமின்றி) அறிந்து சகல ஆசைகளும் அகற்றி வாழ்வாய். (5.59)

தன்னுடைய மனதைக் கொஞ்ச காலமேனும் விசாரத்தாலே இலயப்படுத்திய தூயவன் பிறவி எடுத்ததன் பயனை அடைந்தவன் ஆவான். சிறிதாயினும் இதயத்தில் வினவுகின்ற விசாரம் உதயமாகில் அதனை இடைவிடாமல் பயிற்சி செய்யும் யோகத்தினால் பெரியதாகி பலவிதமாக ஆகும். ஆயிரம் கிளைகளாக விரிந்து நிற்கும். (5.61)

மன மயக்கம்

தொடர்ந்து வருகின்ற அஞ்ஞானத்தின் நினைவு எதுவரையில் இருக்குமோ அது வரையில் பிரம்ம பாவனையானது பொருந்தாது. உலகமாகிய வலையில் போக மயக்கம் எதுவரையில் உள்ளதோ அதுவரையில் மனம் முதலியவற்றின் கற்பனை உண்டாம். (6.1.2)

பெருங்கடலைப் போலப் பெருகி விளங்கும் இந்த பொய்யான உடலை நான் என்று எதுவரையில் தோன்றுகிறதோ, இந்தப் பொருள்களில் சத்தியம் என்ற பாவனை எது வரையில் தோன்றுகிறதோ, அது வரையில் மனம் முதலிய மயக்கம் உளதாம்.

(6.1.3)

இது என்னுடையது என்ற மயக்கம் எதுவரையில் இருக்கின்றதோ, அது வரையில் மனம் முதலிய மயக்கம் உள்ளதாகும். (6.1.4)

ஒப்பற்ற அத்தியாத்ம சாத்திரத்தை உள்ளே உணர்ந்து விசாரம் செய்பவர் ஆசையினை அகற்றுவது சூரியன் உதித்து, இருளுடைய இரவினைப் போக்குவது போல்வதாகும். (6.1.6)

மன மயக்கம்

நீண்ட கனவு, நீண்ட மனோராச்சியம் இவைகள் தான் நீண்ட மன மயக்கம் என்பதாக இங்கே சம்சாரமாகிய பிறவியைக் கருதுவாய். இந்த பிரபஞ்சம் தோற்றம் மாத்திரமே. காணத் தகுந்ததாக சத்தும் அல்ல, அசத்தும் அல்ல என்பதாக அன்னிய (வேறான) விவகாரங்களைக் களைவது (அற்றுப் போதல்) தான் (அதாவது சங்கற்பத் தியாகமே) நன்றான காட்சி என்று உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் கூறுவர். (6.2.3)

அவசியம் நாம் எப்படியாகிலும் செத்துப் போவோம் என்பது உறுதி. இந்த தேகம் நாசம் அடையும் அந்த நாளில் வீணாகப் பரிதவிக்கும் வகை என்னவோ? உலகத்தில் உள்ளவர்கள் வீரனே! எப்படியும் பிறந்தவர்க்கு சிறிது சுகம் அடையத் தகுந்ததே ஆகும். கிடைக்கப் பெற்ற பொருள்களில் மகிழ்கின்ற செருக்கு அடைவது என்னோ! (மகிழ்வதிலோ செருக்கு அடைவதிலோ என்ன உளது என்பது பொருள்) (6.2.4)

பொருள்களே இருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தில் பேத புத்தியை ஒழித்து, தோற்றம் மாத்திரமாகவே கருதி, சகலத்திலும் சமமாக நிறைந்திருக்கும் சித்தினைக் காண்பாய். தோற்றம் மாத்திரமே உன்னுடைய மனமாகிய கண்ணாடி அழுக்காக ஆவதற்கு காரணம். (6.2.5)

யாருடைய மனமாகிய புற்றில் விருப்பு வெறுப்புகள் என்னும் பாம்புகள் வசிப்பதில்லையோ அந்த மகான் என்ற கற்பக மரத்தினால் அடையப் பெறாதது ஒன்று உண்டோ? (6.2.6)

இந்தப் பிராந்தி வடிவமான சம்சாரமாகிய சுழல்கின்ற சக்கரத்தின் சங்கற்பம் என்கின்ற அச்சினை நன்றாகத் தடைசெய்து விட்டால், அந்த சக்கரம் ஓடாது. மனமாகிய அச்சு சற்று அசைந்தாலும் வலிமையுடன் யார் தடுத்தாலும் அது தடையாக மாட்டாது. அப்பியாசம், வைராக்கியம் முதலான உடல் வருத்தம் என்னும் புருடன் முயற்சியாகிய யுக்திகள் கொண்டே அதைத் தடைசெய்தல் வேண்டும். (6.2.7)

நல்ல உணர்வு, சத் புருடர் தொடர்பு, நல்ல குணம், நல்ல சாத்திரங்கள் முதலானவை பொருந்திட, நல்லதோர் மனித முயற்சியினால் அடையமுடியாத பொருள் எங்கும் கிடையாது. மனம் என்னும் பொல்லாத பேயானது துன்பத்தைத்

தரும், பயத்தைத் தரும், தைரியமாகிய அனைத்து செல்வங்களையும் அழிக்கும், நாசம் செய்யும் இந்த மனப் பேயை விடுத்து, எந்தப் பொருளாய் எஞ்சி நிற்குமோ அதுவாக ஆகி செய்து முடித்தவன் ஆவாய். (மனோ விகாரம் நீங்கி விடின சொருபமே எஞ்சி நிற்கும் என்பது பொருள்) (6.2.8)

மனமாகிய பேய் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டால், சாத்திரங்களாலும், உறவினர்களாலும் மாற்ற முடியாது. உபதேசிக்கும் ஆசாரியர்களாலும் மீட்கக் கடினமாகும். அந்த பேய் நீங்கி, சினம் இன்றி (சாந்தமாக) இருக்குமாயின் முன்பு கூறிய வழிமுறைகளால் அகற்ற முடியும். அதிக சேறு இல்லையெனில் சிறு குட்டையிலிருந்தும் விலங்குகளைக் கரையில் ஏற்றி விடுவது போல். (6.2.9)

மனநாசம்

மனமானது விரிவதால் உலகத்தை உண்டாக்கி, குவிதலால் ஒடுக்கும். வாசனையை ஒழித்தாவது, பிராணனை நிறுத்திடும் வழிமுறையிலாவது மனதை ஒடுக்குவாய். இகழத்தக்க அஞ்ஞானத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம் இரண்டினாலும் பிரமிக்கச் செய்யும் கருமங்கள் எல்லாம் தோன்றிடும். ஒடுங்கும். (6.3.4)

ஆதலால் ஞானாசிரியர் மற்றும் நல்ல ஆத்மீக சாத்திரங்கள் இவற்றை விடாமல் பற்றிக் கொண்டு, வலிதில் அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய உள்ளத்தை மாப்ப்பாய். பிராண வாயுவை நிறுத்தினாலும், வெளிமுகமாகச் செல்கின்ற மனதின் அசைவினை அதாவது எண்ணங்களை முழுமையாக விட்டு விடுவதாலும் மனமானது இல்லாமல் போகும். குற்றம் அற்ற அதுவே (நிர்வகற்பமே) உயர்ந்த பதம் (முத்தி) எனச் சொல்லப்படும். (6.3.5)

காணப்படும் அல்லது அறியப்படும் பொருள்களின் சம்பந்தமாக உண்டாகும் சுகம் மிகவும் யதார்த்தமாகும். அதற்கு மேல் வேறாக ஒன்றும் இல்லை. செய்கின்ற பிரம்மத்தின் திருஷ்டியால் (பிரம்ம சிந்தனையால்) மனமானது மாயும். கிரமமாக உண்டாகும் மனோ நாசமானது இயற்கையான ஆனந்தமாம். (6.3.6)

மனதின் வடிவம்

மனம் என்று சொன்னது வேறு ஒன்றும் இல்லை, அளவில்லாத அனேக பிறவிகளைத் தரும் (மலின) வாசனையே மனம் ஆகும். கண்டு அதனை உணர்ந்தால் அந்தத் துன்பம் இல்லை. தடையறக் கண்டவர்கள் கருமங்களில் ஈடுபடும் சுத்த வாசனை மறு பிறவியைத் தராது. அவர்களின் செயல்களுக்குச் சாதகமான உயர்ந்த அந்த மனமானது சத்துவம் என்று கூறுவர். மலின வாசனையோடு கூடிய மனதையே சித்தம் என்பர். (மறு பிறவியைத் தரும் மலின வாசனையே சித்தம் என்ற சொல்லால் கூறப்படும். எந்த சுத்த வாசனையில் தன்னை அறிந்தவர்கள் செயல்புரிவார்களோ அந்த மனதைச் சத்துவம் என்று சொல்வர் எனப் பொருள்.) (6.9.158)

செயல்களில் கூடித் துள்ளி எழுகின்ற விடய சுகம் இன்றி சாந்தமாக எப்போதும் தொடர்ந்தால் தெளிவான போகமும், மோட்சமும் கிடைக்கும். (6.9.240)

மன நாசம்

துயரை விளைவிக்கும் சங்கற்ப நாசத்தால் மனம் மாளும். மனம் மாண்டால் தொன்று தொட்டு பீடித்திருக்கும் சம்சார மோக மூடு பனியானது விட்டு நீங்கும்.

(3.இ.71)

பிரம்மத்தில் ஆரோபிதமாக (கற்பிதமாக) இருக்கும் என்று கூறிய பிரபஞ்சத்திற்கு வடிவம் தோற்றம் மாத்திரமே ஆகும். அதிஷ்டானத்தினும் வேறு சத்து இல்லாமையால் பின்னம் இன்றி, எல்லாமாய், சிற்சொருபமாய் இருக்கின்ற பிரம்ம சொருபம் ஏகம் (ஒன்று) என்பதாகவே மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, மிகவும் முயற்சி செய்து தன்மய சிந்தனை செய்வாய். அத்தகைய நிலை கைவரப்பெற்றால் சித்தமானது அலைவதை விடுத்து சின்மாத்திர (அறிவு) வடிவம் ஆகும்.

(4.1.3)

மனமே அனைத்தும்

மனமே சீவன் ஆகும். மற்றொன்று இல்லை. மனம் செய்ததே செய்ததாகும். நீண்ட நாள் வாழ்வனை அடைந்திருப்பதாலே சீவனம் கிரகிக்கும் நிச்சயத்தால் புத்தியும் ஆகும். வருத்துகின்ற அபிமானத்தாலே தீய அகங்காரமும் ஆகும். தனது விகற்பக் கூட்டங்களால் துயரைத் தருகின்ற ஒப்பற்ற மனமே உலகமாகும்.

(4.1.24)

எதனோடும் கூட்டு இல்லாத சித்து வடிவம் ஒன்றே என்ற திட அப்பியாசத்தால் எதுவரையில் மனம் வெல்லப்படவில்லையோ அதுவரையில் பேரிருளில் உலவும் பேய்கள் போல், இருதயத்தில் வாசனைகள் சுழன்று திரியும்.

(4.2.13)

அவத்தை

கண்ட நனவு (விழிப்பு--புண்ணிய பாவம், மறுபிறப்பு உண்டாக்குவதால்) கோரம் ஆகும். கனவு (நனவு போல் எதனையும் உண்டாக்கும் வல்லமை இல்லாமையால்) சாந்தமாம். கொண்ட சுழுத்தி (அறியாமை மிகுவதால்) மூடம் ஆகும். இந்த மூன்று அவத்தைகளும் பகுத்த மனதின் உருவமாகும். சொல்லப்பட்ட இந்த மூன்று அவத்தைகளையும் விட்டு விட்டால் தடிமனம் ஒழியும். மனமானது ஒழிந்தால் சத்தாகி அத்விதமான (ஏகமான) சமநிலை உள்ளதாகும்.

(6.14.24)

7.சங்கற்பம்

சங்கற்பமும் பந்தமும்

அந்த சிற்சொருபமானது நான் எனது என்னும் சங்கற்ப வசத்தால் பந்தப்படும். அந்த சங்கற்பம் ஒழிந்தால் மோட்சம் உண்டாகும். போகங்களில் இருந்தும் விடுப்படும், உலகில் காண்பவற்றில் இருந்து நாட்டமும் தீர்ந்துள்ளீர். (1.1.18)

சத்துவம், இராசதம், தாமசம் என்ற முக்குணங்களே முன்று தேகங்களாகி முன்று சகம் நிலைபெறுவதற்குக் காரணமாம். அந்த முன்று குணங்களில் தமோ குண வடிவ சங்கற்பமானது பிரகிருதியின் செயலால் துக்க வடிவமாய் உழன்று புழுக்கள் தன்மையை அடையும். தூயதான சத்துவ குண வடிவ சங்கற்பமானது நிஷ்காமிய கர்ம வசத்தால் புண்ணியம் மேலிடச் செய்து சிரவணம் முதலியவற்றை அடைந்து சக்கரவர்த்தி போல விளங்கும். (4.4.97)

இராசத குண வடிவ சங்கற்பமானது இந்த உலகில் சம்சாரியாய் மனைவி பிள்ளைகளிடத்தில் ஆசை உண்டாக விவகாரம் செய்யும். விகாரமான இந்த முக் குணங்களையும் விட்டு, உண்மையாகச் சங்கற்பம் இல்லாது போனால், துன்பம் இல்லாமல் அந்த சங்கற்பமானது நின்மலமாகிய பரம பதத்தை அடையும். (சங்கற்ப நாசத்துக்கு உபாயம் என்னவெனில்) முடிவு பெறாத ஆசை வடிவங்களாகிய அனைத்து திருஷ்டிகளையும் (பார்வைகளையும்) நன்றாக அகற்றி, குற்றம் உடைய (தீய) மனதைக் குற்றம் இல்லாத (நல்ல) மனதினால் நிலைப்படுத்தி. (4.4.98)

உள்ளும் புறமும் எழுந்த சங்கற்பங்களை (எண்ணங்களை) ஒழிக்கவும், மனதை ஒருமுகப்படுத்தவும் முயற்சி செய்வாய். இகழ முடியாத தவங்கள் கற்ப கோடி காலம் நீ செய்தாலும், பாதலம்-பூமி-யாவரும் தள்ளுவதற்கு அரிதான சுவர்க்கம் என்னும் முன்று லோகங்களை அடைந்தாலும், உனக்குச் சொல்லிய சங்கற்பம் நாசம் அன்றி, தெளிந்த பரம பதத்தை அடைய மயக்கம் அற்ற உபாயம் மற்றொன்று கிடையாது. (4.4.99)

சம்சாரத் துயர்களும், விருப்பு வெறுப்பு முதலான விகாரங்களும் இல்லாத பிரம்மானந்தம் அளிக்கும் சங்கற்ப நாசத்தின் பொருட்டு மிகவும் நிரந்தரம் முயற்சி செய்து தேடுவாய். சங்கற்பம் என்ற கயிற்றில் எண்ண முடியாத சகல பாவனைகளும் இயல்பாகப் பொருந்தும் நிரை நிரை (வரிசையாக அடுத்தடுத்து) கோர்த்தலினால் விளங்கும். அந்த சங்கற்பம் என்ற கயிற்றினை எளிதாக அறுத்தால் பிராந்தியினால் கொண்ட அந்தப் பாவனைகள் எவ்வாறு பொடிப் பொடியாகி எங்குதான் பறந்து ஓடி விடுமோ யாம் அறியவில்லை. (4.4.100)

சங்கற்பம்:

எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதாய் எங்கும் வியாபித்து இருப்பதாய் சத்து வடிவமாகத் திகழ்வதாய் விளங்க வைக்கும் அறிவானது (சித்தானது) காண்பவற்றில் அதனை அடைந்து வெளிமுகமாக எழுவதே சங்கற்பம். (4.4.102)

(முதலில் சூக்குமம் ஆகி பின்பு) அற்பமாய் (கொஞ்சமாக) முளைவிட்டு (சத்து தன்மை வெளிப்பட) மெள்ள மெள்ளக் கிரமமாக கனத் (திடத்) தன்மையை அடைந்து, உண்மையில் பரம்பொருள் வடிவமே ஆன மனம் என்னும் ஆகாயத்தை நன்கு வியாபித்து, திடமான சடத்துவம் உண்டாவதன் பொருட்டு, ஆகாயத்தில் தோன்றிய மேகமானது ஆகாயத்தையே மறைப்பது போல வளர்ச்சியை அடையும் மைந்தனே! அறிவானது காண்பவற்றைச் சிந்தித்து,

நிலையான ஆன்மாவிற்கு அன்னியம் (வேறானது) போலப் பாவித்து, சொல்கின்ற சங்கற்பத் தன்மையை அடைந்து நிற்கும். (4.4.103)

அறிவாகிய விதையானது சங்கற்பம் என்னும் முளையாகும். அத்தகைய சங்கற்பமாகிய தன்னை பேதத்தைச் செய்து சுயமாக உண்டாகும். மிகவும் விரைவில் வளர்ந்திடும். சங்கற்பத்தால் பொருந்துகின்ற இந்த பிரபஞ்சம் துயரத்தைத் தவிர இன்பம் சற்றும் இல்லை. ஆதலால் சொல்லிய சங்கற்ப மார்க்கத்தை சற்றும் நினையாதே. முன் அனுபவித்த சுக துக்கம் முதலியவற்றை இப்போதுள்ள நிலையில் கணப்பொழுதும் எண்ண வேண்டாம். (4.4.104)

இத்தன்மையான நிர்சங்கற்பத்தாலே (சங்கற்பம் இல்லாமையால்) பரமானந்தம் உடையவன் ஆவாய். இந்த சங்கற்பம் உன்னை விட்டு அகலுவதற்கு மிகப் பெரிய அளவிலான முயற்சிகள் ஏதும் வேண்டாம். தாக்குகின்ற பாவனை (எழுகின்ற சங்கற்பங்கள்) எல்லாவற்றையும் ஒழித்த அளவிலே (எண்ணங்கள் எழவொட்டாமல் கவனித்தாலே) சுயமாகவே தனது சங்கற்பம் நாசமாகி விடும். மலர்ந்த பூவினைக் கசக்குவதில் கைகளுக்கு கஷ்டம் ஒன்று இருக்கும். சொல்லிய இந்த சங்கற்பம் அழிவதற்கு அந்த கஷ்டமும் தேவைப்படாது. (4.4.105)

காணப்படும் பொருள்களில் தோற்றுகின்ற சங்கற்ப பாவனையை விட்டு விடுதல் மாத்திரத்தாலே இறந்து போவதான இந்த சங்கற்பத்தை உள்முக நாட்டமாகிய சங்கற்ப முயற்சியினால் மறுபடியும் அணுகாது நன்றாகக் கெடுத்து, விசாரத்தோடு கூடிய சத்துவ சித்தத்தால் விஷயங்களில் ஆசை அற்ற மனதால் சிதைத்து உனது சித் சொருபத்தில் நிலைத்திருப்பாய். தலைகீழாகக் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்ட பாணையின் மீது வைக்கப்பட்ட உளுந்து உருளும் காலத்து ஒரு கண நேரத்தில் முற்றுப் பெறும். இது கடினமானதோ? சகமும் ஆகாயமும் சூனியத் தன்மையாலே சமம் ஆகும். எப்பொழுதும் அசத்து மயமாகிய விகற்பத்தாலே எழுந்ததே அல்லாமல் முன்பு இல்லாத தன்மை உடையதே ஆகும். (4.4.106)

8. ஆசை

அளவற்ற பிறப்புகளை அடைந்தவர்களுக்கு சர்வ உலகமும் அயலாக (வேறாக) இல்லை என்பதாக ஆயின், மக்கள் கூட்டமே உறவானால் வெறுத்து தள்ளத் தக்கது எது? விரும்பிக் கொள்ளத் தக்கது எது? (வெறுத்தலும் விரும்புதலும் வேண்டப்படாது) ஆதலால் விடயங்கள் தோறும் சேர்ந்துள்ள ஆசைக் கூட்டத்தை விட்டுத் தொலைக்க வேண்டுவதே அல்லாமல் வளரும் படி போற்றிக் கொண்டே இருத்தல் கூடாது. உள்ளத்தில் ஆசையை வளர்ப்பது மனமாகிய நெருப்பு எரிவதற்கான விறகு போல்வதாம். (5.3.3)

ஆசையாகிய விறகு தீர்ந்து போனால் சிந்தையாகிய அக்கினி அணைந்து போகும். நிச்சயமான தேயத் தியாகம் என்கின்ற பெரிய தேர் மீது ஏறி புகழும் உதார கருணைக் கண்ணால். ஆசையால் முழுதும் வாட்டத்தை அடையும்

தீனத்தன்மை உடைய உலகத்தைப் பார்த்து பரிபூரண ஆனந்தம் உடையவனாகி வாழ்வாய் தைரியம் உடைய இராகவனே! (5.3.4)

அதிசூக்குமமாய், நிட்காமமாய், மல அழுக்கு நீங்கியதாய், சத்தியமாகிய பிரம்மத்தின் நிலை இதுவாம். சந்தேகம் இன்றி இந்த நிலையை அடைந்தால் அறியாதவராய் ஆயினும் மோகத்தை (மயலினை) அடையார், இராம! நீ இந்தப் பிரகாரம் வாழ்வாய். (விடய இச்சையின் நீக்கத்தில் பிரம்ம நிச்சயம் உதிக்கும் என்பதாம்) (5.3.5)

கிடைக்கும் காலத்தில் போகங்களின் சுகம் அனுபவிக்கும் போது இனிமையாக இருப்பினும் எந்த வகையிலாவது அதி விரைவில் அது நீங்கி விடுகிறது. சொல்லப்போனால் இந்தப் போகங்களின் சுகம் இவ்வளவு தான். கருங்குவளை மலர் போன்ற மாதர் இன்பமும் நேற்றைய சுகம் போலவே தான் இன்றும் உள்ளது. செய்த செயல்களையே செய்வதைத் தவிர புதியதாக வேறொரு செயலைச் செய்யக் காணோம். (5.3.15)

அனுபவித்த சுக போகத்தையே மீண்டும் அனுபவிப்பது, ஒரு நாள் கண்ட காட்சியையே மீண்டும் காண்பது, மகிழ்ச்சியாக அலங்கரித்த ஆடை ஆபரணங்களையே மீண்டும் அலங்கரித்துக் கொள்வது என்றால், ஆசையை விட்டு அனைத்தையும் தியாகம் செய்த மேலோர் வெட்கம் அடையாமல் விஷயத்தில் முழுகியிருக்கும் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கி விடுவரோ? (5.3.16)

ஆசை

கிடைத்த பொருளானது அந்த முதல் கணத்தில் இனிமையான நலம் தருவதாகும். அதுவே அடுத்து வரும் கணங்களில் இன்பம் தருவதாக அமைய மாட்டாது. (6.3.1)

இதனை அனுபவிக்காதவர் யார் உளர்? விரும்பிய போது இனிதாகத் தோன்றும் பொருள் விரும்பாத காலத்தே கசப்பானதாகத் தோன்றும். ஆதலால் இனிமையாகத் தோன்றுவதற்கு ஆசையே மூல காரணம். இந்த இனிமையும் போதும் என்ற மனம் வந்திடப் போகும். ஆசையை அகற்றினால் அனைத்துமே போகும் என்பது திண்ணம். (6.3.2)

9. போகம்

அறிய வேண்டியதை அறிந்த மனதிற்கான இலக்கணம் என்னவெனில், எப்பொழுதும் சந்தோஷத்தைத் தருகின்ற போகங்கள் எல்லாம் தன்னுடையது என்பதான சுதந்தரத்தைத் தியாகம் செய்து இருத்தல் ஆகும். (1.1.20)

போகமும் பந்தமும்

எந்தப் பொருளும் எப்போதும் ஒரே மாதிரியாகத் தான் உள்ளது ஒன்றும் புதியதாக இல்லை, சென்று விட்டனவே திரும்பவும் வருவதாம். (6.8.6)

கடந்து போன பகலே மீண்டும் வரும், கடந்து போன இரவு தான் மீண்டும் வரும், கொடுத்த தானமே மீண்டும் வரும், கேட்ட யாசகமே மீண்டும் கேட்க வரும், உண்ட உணவே மீண்டும் உண்பதாகும். செய்த செயலே மீண்டும் செய்வதாகும், இவைகளில் மயங்கியவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்து கொண்டே இருப்பர், எதனிலும் வெட்கத்தை அடையமாட்டார்கள். (6.8.7)

போகத்தின் மயக்கத்தை வைராக்கியத்தினால் (துறவினால்) கெடுக்க நினைத்தால் அஞ்ஞானம் ஓடிவிட நினைத்து வெட்குகின்ற மரத்திலிருக்கும் பேய் போல் இருந்து அலையும். மயக்கம் கெடும்படியாக போகங்கள் அனைத்தையும் விவேகத்தினால் நீக்கினால், வெட்டி வீழ்த்திய மரத்திலிருக்கும் பேய் போல், அஞ்ஞானமானது வேகமாகப் போய் விடும். (6.9.122)

இப்படிப்பட்டது என்று எண்ணத்தினால் நினைப்பதற்கு மற்றொன்றும் இல்லாமல் சகலத்தையும் விட்டேன். சிறப்பான பொருள்களின் கூட்டம் எல்லாம் பிறவியை அளிக்கும் பந்தமே ஆகும். (6.9.130)

பொருள்கள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விட்டுப் போனதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உணர்வுற்ற மனம் ஆனந்தம் அடையும். வெற்றிகொண்டே அந்த ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். மயக்குகின்ற பந்தங்களையும் துறந்தேன். (6.9.131)

10. மித்தை

செல்வது போலத் தோற்றம் அளிக்கின்ற கானல் நதியில் தோன்றும் அலைகள் போல, எப்பொழுதும் இல்லாததாகவே இருந்தும், மனத்தில் இந்த உலகமாகிய இந்திர ஜாலம் சத்தியம் போல விரிந்து எழுந்து நிற்கும், மிகத் துன்புறுத்தும் பொருட்டு, அறியாமல் பொருந்தி நிற்கின்ற அதற்கு மோகம், பந்தம், தமம், மலம், அவித்தை, மாயை, சம்சாரம் என்ற பெயர்கள் பேர்அறிவு கொண்டவர்களால் சொல்லப்பட்டன. (3.1.10)

காணப்படும் இந்த உலகம், நீ, நான் முதலான எல்லாம் சத்தியமானது என்று எண்ணுவது பந்தம் ஆகும். அந்த எண்ணம் இருக்கின்ற வரையில் மோட்சம் கிட்டாதாம். விதையின் இடத்தில் செடி, கொடி, மரம் அனைத்தும் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பது போல, காணப்படும் அனைத்தும் காண்பவன் இடத்தில் அடங்கியிருக்கும். (3.1.11)

பெயர் வடிவமான பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ஆகாயம் போலச் சூன்ய ரூபமாய் (சங்கற்ப மாத்திரமாய்) பாவனா மாத்திரமாய் வீணாகவே விருத்தி அடைந்து

(வளர்ந்து) நிற்கும். பாவனையினால் தோற்றுவதான உலகம், நனவில் கனவின் பொருள்கள் பொய்யாகப் போவது போல் பொய்யே ஆகும் என்று இராகவனே! அறிவாய். நீசமுறும் பிறப்பும் இல்லை இறப்பும் இல்லை. எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் பாரமார்த்த ஞானத்தால் (உண்மையான திருஷ்டியால்) இவை எல்லாம் மித்தையாகும் (பொய்யாகும்). (4.4.42)

கொடிய காதல் பேராசை என்னும் பெரிய பாம்புகள் நெளிகின்ற புற்றாகிய சம்சார ஆடம்பரம் எப்பொழுதும் மித்தை ஆகும். இவ்விடத்து பொருள்களில் எழுகின்ற ஆசையை அகற்றி, எல்லையில்லாப் பிரம்ம சொரூபத்தில் நிலைபெற்று சுகம் அடைவாய். விசித்திர கந்தர்ப்ப நகரம் இருந்து என்ன? அல்லது அழிந்து போனால் என்ன? அதனால் தீமையோ, நன்மையோ? பிணிக்கும் அவித்தையின் அம்சமான, சம்பாதனைக்கு மட்டும் பங்காளிகளான மனைவி மக்கள் வாழ்ந்தால் என்ன? தாழ்ந்தால் என்ன? (4.4.43)

மனைவி, புத்திரன் விருத்தியாயின் விலங்கு (சங்கிலி)ஆகும். தொல்லை தரும் அந்த விலங்கினால் கட்டுப்பட்டால் அந்த ஆசாபாச விலங்கினை அறுத்துச் செல்லும் ஆற்றல் உடையவர் யார் உளர்? அறிவில்லாதவர் ஆசை மிகுந்து பிறப்புக்குக் காரணமான அந்த போகங்களில் உழன்று வருந்தும் கொடிய துக்கத்தை அடைவதைக் கருதிய போதே தைரியம் உடைய விவேகிகளுக்கு வைராக்கியம் உண்டாகி மனம் தெளியும். (4.4.44)

முன்பு கூறிய தன்மையால் குடும்ப பார விவகாரத்தில் ஈடுபடும் பொழுது கைவிட்டுப் போன பொருளுக்காக வருந்தாமல், கிடைத்த பொருளை மட்டுமே கொண்டு சுகம் அடைவாய். எந்த பொருள் கிடைக்கப்பெறுமோ என்று கீழ்த்தரமாக சிந்திக்க மாட்டார். வந்த பொருளை (அநித்தியம் என்பதால்) தீயது என்று எண்ண மாட்டார். இதுவே ஞானம் அடைந்தவர் சுபாவமாம், (4.4.45)

11. அஞ்ஞானம் விடுபட வழி

அஞ்ஞானம் விடுபட வழி

(முன்பு கூறிய இராசதம் சற்று கலந்த) சத்துவ குணத்தை உடையவர் அனைத்தும் பிரம்மமே நாமும் பிரம்மமே என்று சிந்தித்து தோலினை உரிக்கும் பாம்பினைப் போல மாய பாசத்திலிருந்து நழுவி வெளியேறி விடுவர். நாம் வேறு, இந்த முழு உலகமும் வேறு என்னும் பிராந்தியை ஒழிப்பாய். காரணமான (மூல) பிரம்மத்தின் சித்தில் உதித்த கற்பனை (ஆரோபம்) அனைத்தும் கடலில் எழுகின்ற அலைகளைப் போன்றதாம். உண்மையில் இல்லை. (தோற்றினும் அதிட்டானத்தைத் தவிர இல்லை என்பதால் அவை சித்து மயம் அல்லவாம்) (5.1.2)

சோகமும் இல்லை, மோகமும் இல்லை, பிறப்பும் இல்லை, பிறப்பு இறப்பில் சுழல்பவரும் இல்லை, ஒன்றே என்று இங்கு எப்பொழுதும் இருக்கின்றதே இருக்கின்றது என்று எண்ணி கலக்கம் இல்லாதவனாக ஆவாய். ஊகத்தோடு வருவதையும் போவதையும் குறித்து கவலை கொள்ள வேண்டாம். குளிர்-வெப்பம் சுகம்-துக்கம் முதலான துவந்துவம் (இரட்டைகள்) இல்லாதவனாகி, நீங்காத சத்துவ குணத்தோடு ஏகனாய் துன்பமெல்லாம் அகற்றி சுகம்பெறுவாய். (5.1.3)

நின்மலனாய் (மலம் இல்லாதவனாய்) இருந்து கொண்டு, பிராரப்தத்தால் வந்தமைந்த விவகாரங்களை நிகழ்கால நினைவோடு (விழிப்புணர்வோடு) செய்து வருவாய். எதிலும் பற்றின்றி, எமது என்று கொள்ளுதலும் எமது இல்லை என்று விடுதலும் ஆகிய இரண்டினையும் அடியோடு இல்லாமல், சகல துன்பங்களையும் நாசம் செய்வாய். (5.1.4)

12. மாயை

மாயை

இந்த மாயையின் பிறப்பிடம் எது (எவ்வாறு உண்டானது) என்ற விசாரம் வேண்டாம். நாசம் அடையும் வண்ணம் இந்த மாயையினைக் கொல்லும் வழி எது என்று விசாரத்தால் தேடுவாய். மாயை நாசமாகும் பட்சத்தில் இதன் இயல்பு தெளிவாகத் தெரிந்துவிடும். (4.4.18)

பார்க்கப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் மித்தை என்று மனத்தில் அவைகளின் மீதான விஷய சுகக் கொடிய ஆசையை நீக்கி முழுதும் உணர்ந்த பண்டிதராம் பெரியோர்களை, யாவரையும் பிணிக்கும் மாயையானது இழுக்காது. சத்து அசத்துகளின் மத்தியில் இருப்பதாம், தூய்மையானதாம் பதத்தைப் புத்தி அழுத்தமாகப் பற்றிட, அசுத்தம், துக்கம், அநித்தியம் என்று கூறுகின்ற யான் அல்ல என்று விட்டுத் தொலைத்த தேகத்திற்கு உள்ளும் புறமும் இருக்கின்ற உலகினை நீ பற்றவும் வேண்டா, விடுதலும் வேண்டா. (4.4.46)

எந்தக் கருமத்திலும் இச்சையும், இச்சை இல்லாமையும் இன்றி ஈடுபடும் அறிவை அடைந்தவர்களுக்கே, தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஒட்டாதது போல அந்தக் கருமங்களில் பிரஞ்ஞை (உணர்வு)சம்பந்தம் அடையாது. மித்தை என உணர்ந்த பின்பும் தொடரும் புலன்களின் விஷயங்களில் நல்லது, சுவை உள்ளது என்பது அற்றுப் போனது என்று உனது மனதில் புலப்பட்டால் வீரனே! அறியத் தகுந்த சின் மாத்திர வஸ்துவை அறிந்து பிறப்பு இறப்பாகிய சமுத்திரத்தைக் கடந்தவன் ஆவாய். (4.4.47)

13.பிறவி

அளவற்ற பிறவிகளில் பிறந்தவர்க்கு எல்லாம் தாய் தந்தையை எண்ணிக் கணக்கிடுவது, பரந்துள்ள காட்டில் புதியதாய் புதியதாய் வளர்கின்ற மரங்களில் இருந்து வீழும் சருகுகளை எண்ணுவது போன்றதாகும். ஆதலால் துன்பம் கொள்வதில் அளவும் இல்லை, நியாயமும் இல்லை. (5.2.48)

14.அனன்னியபக்தி

அன்போடு நாராயணனைப் பூசை செய்வோர், அந்த நாராயணனே தாமாகி அந்த பூசையைச் செய்தால் பலன் உண்டு. (அவ்வாறு பூசை) செய்யவில்லை எனில் பலன் இல்லை. (அதாவது அனன்னிய பக்திக்கே பலன் உண்டு என்பதாகும்) (5.4.5)

15.அகர்மம்

உள்ளே அகர்த்தாவாய், வெளியில் கர்த்தாவாய் (அதாவது அகர்மத்தில் கர்மம் செய்பவனாய்) உலகில் விவகாரம் செய்து விளையாடுவாய் வீரனே! இராகவனே! (5.2.33)

பலவிதமான எல்லா வற்றுக்கும் சார்புத் தன்மை நோக்கி உள்ளே எதனையும் பற்றாது, விரும்பியவாறு உலகில் விவகாரம் செய்து விளையாடுவாய் வீரனே! இராகவனே! அறிவுடையவனாய் நிராசையை உள்ளத்தே உடையவனாய் புறத்தில் தொழில்களில் ஆசை உடையவன் போலக் காரியங்கள் செய்பவனாய், அதனால் உள்ளே குளிர்ந்தும் (அமைதியாகி), வெளியே வெப்பம் (கூறுகூறுப்பு) உடையவன் போல் எப்பொழுதும் உலகத்தில் விவகாரம் செய்து விளையாடுவாய் வீரம் உடைய இராகவனே! (5.2.34)

16.நடுநிலை

(அறிபவன்-அறிபொருள்-அறிவு இந்த திரிபுடி இல்லாத இடம் எது என்று கூற வேண்டுமாயின்) ஒரு விடயத்தை விட்டு மற்றொரு விடயத்தில் புகும்போது அவற்றின் மத்தியில் இருப்பதாகி (சத்து சொருபமாகி), பெயர் அற்றதாய், அறிவு அற்றதாய், சடம் அற்றதாய் ஆகிய மூன்றும் இல்லாததாம் அதுவே ஆன்மாவின் சொருபம் (3.இ.69)

பற்று கொள்பவன், பற்று கொள்ளப்படும் பொருள் இரண்டும் சேர்ந்து விவகரிக்கும் சம்பந்தமே பந்தம் ஆகும். அது ஒழிந்த போது உபசாந்தி நிலை உண்டாகும்.

அந்த உபசாந்தி திடமாக நிலைபெற்ற போது மோட்சம் என்னும் பெயரினை அடையும். (5.4.65)

சாட்சி மாத்திரமாக நிற்கல்

நீங்காது உள்ளத்தே இருக்கும் அந்த பரிசுத்த அறிவு மாத்திர ஞானம் எதுவோ அதுவே மிகவும் மேலான தியானமாம். இதுவே மேலான இயல்பான (தகுந்த) பூசையாம். கண், தோல், காது, நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐம்புலன்களால் சப்தம் முதலிய விஷயங்களைக் கவர்கின்ற போதும், நித்திரை கொள்கின்ற போதும், பேசுகின்ற போதும், செல்லும் போதும், மூச்சு விடுகின்ற போதும் முழுமையாக இந்த எல்லா விவகாரங்களிலும் சாட்சி மாத்திரமாகவே இருக்க வேண்டும்.

(6.2.37)

17. சமத்தன்மை

சமத் தன்மை

உயர்வும் தாழ்வும் (முதலான இருமைகளில்) சிக்காமல் (அதன் நடு புள்ளியில் நிற்கும்) சம பாவனையால் பிறப்பு இல்லாத பேரானந்த வாழ்வனைத் தரக்கூடிய பரமாத்ம பதமானது மாறாத தன்மையுடைதாம். சஞ்சலத்தால் வீழ்ச்சி அடையாத மனம் கிடைப்பது அரிதிலும் அரிதாம். உஷ்ணமானது அக்கினியை விட்டு விலகாதது போல, விஷயங்களில் மூழ்கச் செய்யும் சஞ்சலத் தன்மை மனதின் தருமம் (இயல்பு) ஆவதால் மனதை விட்டுப் பிரியாது. சித்தின் (அறிவின்) சலன சக்தியே மனம் ஆகும். (3.இ.11)

கொள்ளத்தக்கது, தள்ளத் தக்கது என்ற இரண்டில், அவிவேகத்தால் (மோகத்தால்) நல்லது என்று கொள்ளுதலும், தீயது என்று தள்ளுதலும் பொருந்தியவை மனதின் வடிவமாம். பற்றுதல் தள்ளுதல் வடிவ மனமே பெரிய பந்தமாம். (பந்தத்தைத் தருவது) அயலாக ஒன்று இல்லை. வாசனை அதிகரிக்கச் செய்யும் கொள்ளுதல் தள்ளுதல் இவற்றின் மோகமும் அதனால் ஆன துன்பத்தையும் ஓடச் செய்து, உள்ளத்தில் பொருந்தியுள்ள கொள்ளத்தக்க தள்ளத்தக்க பொருளின் வாசனையையும் போக்கி எஞ்சி நிற்கும் தனது சொருபத்தில் சம திருஷ்டியோடு அசையாமல் நிற்பாய். (5.2.4)

யான் (உள்பார்வை) இவை (வெளிப்பார்வை) என்னும் இரண்டும் இல்லை என்று சிந்தித்து மேரு மலையைப் போல் அசையாது நிற்பாய். உருவமும் நிறமும் இல்லாத ஆகாயம் போல உள்ளம் உடையவனாய், நல்ல உள்ளத்தே ஆன்மாவுக்கும் சகத்துக்கும் மத்தியமாய், காண்பான் காணப்படும் பொருள் இவற்றின் ஊடே அதிட்டானமாக விளங்கும் காட்சி என்னும் நின்வடிவமாம் ஆன்மாவை எப்போதும் பாவித்து சுகமாவாய். (5.2.10)

சுவை தரும் பொருள்களும், சுவையைக் கொள்பவனும் ஆகிய இவற்றின் மத்தியில் இருப்பதாய், அந்தக் கர்த்தா கருமங்களோடு கூடாததாய், கேவலம் அனுபவ ரூபமாய் விளங்கும் பொருளை நாடிப் பரமான்ம மயமாய் நிற்பாய்.

அனுபவிப்பவனும், அனுபவித்தற்கு உரிய பொருள்களும் ஆகிய இரண்டுக்கும் நடுவில் சுயமாய் எப்பொழுதும் பற்றின்றி இருக்கும் அனுபவ ரூபத்தைப் பற்றி அதன் மத்தியில் நிற்பாய். (5.2.11)

உயர்வு, தாழ்வு இரண்டினையும் எண்ணாதவர், இச்சை கோபங்களில் மூழ்காதவர், தொழில் செய்தல், தொழில் செய்யாமை இரண்டினையும் விட்டவர் (சமமான பார்வை உள்ளவர்) நெருங்கிய பிறவிகளில் சேரார். (5.2.31)

நிராசைதனைத் தேக்கில் சமபா வனைதானே திரைதீர் கடல்போல் சேடிக்கும்== நிராசை தனைத் தேக்கி அதிகரிக்கச் செய்தால் தானாகவே சம திருஷ்டியானது (சமத் தன்மை) அலைகள் தீர்ந்த கடல் போல் எஞ்சி நிற்கும். (5.4.35)

18. நிகழ்காலத்தில் நிற்கல்

நிகழ்காலத்தில் வினை வசத்தால் கணத்தில் வருவதை வெளிப்புற மதியால் இயல்பாக அனுபவித்து, நிகழ்காலத்தைப் போலவே போகத்தைக் கொடுக்க வரும் எதிர் காலத்தையும், இறந்த காலத்தையும் எண்ணிப் பார்க்காதவரே மனம் இல்லாதவர் ஆவார். (5.6.2)

சங்கற்பம் (எண்ணம்), இச்சைகளைச் சிந்திப்பதை ஒவ்வொரு கணமும் தவிர்த்து விட்டால் அடங்கி வரும் மனதின் இலயமானது (ஒடுக்கமானது) அதுவே ஆகும். மனம் அற்ற சேதனமே சேதனமாகும் தனது வடிவு அறிவு என்பதாகும். பிரம்மத்தோடு பிரிவற்ற அதற்கு மனம் என்ற தன்மை இயல்பாகவே இல்லாததாம். ஆதலால் அவ்விடத்தில் தான் மனவிகற்பம் இல்லாமல் போகும். (5.6.3)

மனக்கட்டுகள் முற்றிலும் ஒழிந்து மனது நஷ்டமான நிலை எதுவோ அதுவே அழிவில்லாத சத்தியமும் (சீவன் முத்தியும்), விதேக முத்தியும், ஆனந்த வடிவமும், மலம் அற்றுப் போவதும் ஆகும். (ஆன்ம அனான்ம விவேக பிரமாண தர்க்கங்களால்) திடமான நிச்சயத்தால் (நான் என்னும் தேகாபிமானம் ஆகிய) அவிவேகத்தை ஒழித்து, முயற்சி கொண்டு குற்றம் இல்லாத நடைபுடைய மகான்களுடனும், சகல தோஷங்களையும் அகற்றும் ஆத்ம சம்பந்தமான சாத்திரங்களிலும் சித்தத்தை எப்போதும் சேர்த்து வைத்து வாழ்க. (5.6.4)

19. மௌனம்

சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற இந்திரிய மௌனம், வார்த்தை மௌனம் (வாக்கு மௌனம்), காஷ்ட மௌனம் என்ற சிறப்பான மூன்று மௌனங்களையும் தெளிவாக அறிவேன். மேற்கொண்டு சுழுத்தி மௌனத்தைக் கூறுவீர் என்று இராமபிரான் கேட்கவும், (6.7.1)

பிரம்மத்தில் மாறாது வீற்றிருக்கும் தவசீலர் இரண்டு வகையினர் ஆவர். ஒருவன் காஷ்ட தவம் உடையவன் ஆவன். மற்றொரு முனிவன் சீவன் முத்தனாம். செய்கின்ற தொழில்களில் அழுத்தமான நினைவை அடைந்து, புலன்களை மிகுந்த வலிமை கொண்டு வென்றவனை உலகத்தைக் காக்கின்ற மன்னர்கள் புகழ்கின்ற வீரனே! காஷ்ட முனிவன் என்று சொல்வர். (6.7.2)

உலகத்தின் தன்மையை யதார்த்தமாகத் தெரிந்து கொண்டு, தன்னிடத்தில் தன்னையே நினைந்து (பிரம்மமே நான் என நிச்சயித்து) உலகத்தார் போல நடத்த போதிலும், உள்ளே மகிழ்ச்சி சாந்தியும் திருப்தியும் உடையவனாகி இருப்பவன் சீவன் முத்தனாம். இந்த நிர்விகாரம் உள்ள முனிவன்பால் காணப்படும் மிகுந்த மனத்தின் உண்மை உருவம் நீடித்திருக்கும் சுபாவமாகிய சொருப பாவனையே சொல்லப்படுகின்ற மௌனம் என்பதின் அர்த்தம். (6.7.3)

வாக்கு மௌனம் என்பது பேசாது இருத்தலாம். வலிமை கொண்டு இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் செல்லாதவாறு அடக்குதல் புலன் அடக்கம் அதாவது கரண மௌனம் ஆகும். தேகம் மற்றும் அதன் உறுப்புகள் இவைகளின் செயல்கள் அனைத்தையும் விடுதல் காஷ்ட மௌனம் ஆகும். இந்த மூன்று மௌனங்களும் விளங்குகின்ற சித்தத்தின் விவகாரம் விடாத மௌனம் எனச் சொல்லப்படும். (இந்த மூன்றில் சித்தம் இருக்கும் எனப்பொருள்) (6.7.4)

மிகுந்த சிரமம் கொண்டு செய்கின்ற இந்த மூன்று மௌனங்கள் காஷ்ட தவம் உடையவர்களுக்கு சுபாவமாம். ஆரம்பமும் முடிவும் இன்றி, பிரிவும் இன்றி, பொருந்துகின்ற துன்பம் இல்லாது இருக்கின்ற ஆனந்த அனுபூதி உள்ளவர்களானாலும், இல்லாதவர்களானாலும் இதுவே துயரம் தொடராத சுழுத்தி மௌனம் என்று சொல்வர். (6.7.5)

பலவிதமான மோகத்தைத் தரும் இந்த உலகத்தைக் குறித்து உள்ளபடி உணர்ந்து, சொருப நிலையில் இருந்து கொண்டு சந்தேகம் இன்றி இருத்தலே சுழுத்தி மௌனம் ஆகும். சில உபாதிகளால் ஏற்பட்ட பலவகையான அறிவு உருவங்களுக்கும் ஆன்மாவாகிய சிவமே இவ்வனைத்தும் ஆகும் என்கின்ற தோன்மையான முடிவில்லாத நிலையே சுழுத்தி மௌனம் என்பர். (6.7.6)

எங்கும் நிறைந்த ஆகாசமானது இருப்பதும், இல்லாததும் ஆகும், நிகழ்கின்ற அனைத்தும் உள்ளதும், இல்லாததும் ஆகும் என்று துணிந்து சமமாயும், சாந்தமாயும் இருத்தல் சுழுத்தி மௌனம் ஆகும். பொருந்துகின்ற சுழுத்தி மௌனமானது இரண்டு விதமான யோகியர்கள் அதாவது சாங்கியர், பரிசுத்தமான யோகத்தினர் இருவரும் பெறத்தக்கதாக இருக்கின்றது. (6.7.7)

20.நிட்டை

நிட்டை

விரும்பிய பொருள்கள் எல்லாம் மனம் ஒன்றி நிட்டையில் இருப்பவர்களுக்கு எளிதாக கிடைக்கும். இது திண்ணம். தெற்கு திசை நோக்கிச் செல்பவர் வடக்கு திசையை எப்படி அடைவார்? எண்ணிய எண்ணத்தின் பொருளை எண்ணிக் கொண்டே இருப்பவர் அதனை அடைவார். (6.6.27)

21.யோகம்-ஞானம்

யோகம் - ஞானம்

உருகி வரக்கூடிய பிறவியின் துன்பம் நீக்க, யோகம் என்ற பெயருடைய யுக்தியானது (உபாயமானது) இரு வகையாம். தத்துவ ஞானம் ஒன்றாம். பிராணனைத் தடுத்தல் மற்றொன்றாம். சாதகமாகப் பயன்படும் இவ்விரண்டுக்கும் யோகம் என்ற பெயர் பொருந்தும் என்ற போதிலும், பிராணனைத் தடுத்தல் என்பதற்கே பெரும்பான்மையாக யோகப் பெயர் (உரித்தது ஆகும்) சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்து அருளியதாம். (6.1.31)

ஒருவருக்கு யோகம் அடைவது கடினமாகும். ஒருவருக்கு தத்துவ ஞானம் அடைவது கடினமாகும். (6.1.32)

சாங்கியர் யோகியர் - மனமும் பிராணனும்

தத்துவ விசார ஞான உதயத்தால் இரண்டற்ற பிரம்மத்தில் சித்த அமைதியாகிய சமாதியில் சந்தேகம் அற்றுப் போக உணர்ந்த அவர்கள் சாங்கிய யோகியர் எனப்படுவர். உள்ளும் வெளியும் செல்கின்ற பிராணன் முதலான வாயுக்களை அடக்கிச் சாந்தப்படுத்தும் நெறிகளாலே எளிதாக முடிவில்லாத உயர்ந்த பதத்தை அடைபவர் யோகத்தின் யோகியர். (6.7.8)

சுபாவமாக உயர் சாந்தம் நிறைந்த அந்தப் பதமே எல்லோராலும் அடையத் தக்கதாகும். மதிக்கத்தக்க சாங்கியர் அடைகின்ற இடமே யோகியராலும் அடையத் தக்க இடமாகும். பயப்படத்தக்க வாசனைகளின் வலை சூழ்ந்திருப்பதும், அடங்காத பிராணன், மனம் இரண்டும் பந்தப்படுத்தலைச் செய்யும் செயல்கள் முழுவதுமாக அழியுமானால் அதுவே மேலான மோட்ச பதமாம். (6.7.9)

ஆராய்ந்து விசாரித்துப் பார்க்காததினால் மனமானது சத்தியம் போலத் தோற்றம் அளிக்கும். ஆனால் அது மித்தையே ஆம். கனவில் தன்னுடைய மரணத்தைக் கண்டும் (உண்மையில்) இல்லாததே. பாவம் அற்ற புண்ணிய மூர்த்தியே ஒரு பொருளை ஊன்றி அப்பியாசம் செய்து அதிலேயே அழுந்துதல், பிராணனை

உள்ளே அடக்குதல், மனதை ஒருக்குதல் ஆகிய இவை மூன்றும் மோட்சம் என்ற சொல்லின் சுருக்கமான பொருளாகும். (6.7.10)

அதி திடமாக ஏகாக்கிரமாய் (ஒருமைப்பட்ட மனதுடன்) செய்யும் ஒரு தத்துவத்தின் அப்பியாசம், பிராணனை அடக்குதல், மனதை ஒருக்குதல் இந்த மூன்றில் ஒன்றேனும் பயன்பாட்டுக்கு வருமானால் இந்த மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று பயன் தருவதாகும். மேலாகிய பிராணனும், மனதும் அசைவின்றி ஒருங்குமாகில் எவருக்கும் பாவனைகள் உண்டாகமாட்டாது. திடமாக இவை இரண்டும் ஒன்றே ஆகும். மலரும் மணமும், எள்ளும் எண்ணெயும் போலவாம். (6.7.11)

பற்றுக்கோடும் பற்றுவதும் போலாம். இவ்விரண்டில் ஒன்று அழிந்தால் மற்றதும் அழியும். சொல்லப்பட்ட இவை இரண்டும் அழியுமாகில் மேலான மோட்சம் அடையப்பெறும். விசாரத்தால் பாவிக்கப்பட்ட ஆன்ம தியானப் பழக்கத்தால் வெளியே நினைவு போகின்ற வரையில் எந்த தத்துவத்திலேனும் பாவனையானது அவசியம் உரம் பெறல் வேண்டும். (6.7.12)

வெகுகாலம் அப்பியாசம் செய்து வரும் பழக்க சுபாவத்தால் மனதின் ஒருமை தன்மை உண்டாகும். அக்கணமே மிகுந்த திருசியக் (காணப்படுகின்ற) கூட்டமெல்லாம் இல்லாமல் (அழிந்து அல்லது ஒதுங்கிப்) போகும். (6.7.13)

22. ஆன்மா

மனமானது இந்திரியத்தின் வழியாக காணப்படும் பொருள்களைச் சென்று அடையாமல் (அதாவது திருசிய சம்பந்தம் இன்றியதாய்) அறிவு மாத்திரத்தால் எவ்விடத்தும் பரிபூரணமாய், சத்து வடிவமாய், இன்ன பெயர் முதலான எவ்விதத்தாலும் கூற முடியாததாய் அறிவுக்கும் அறிவான பிரத்யக் சைதன்யமே ஆன்மாவாம். (சம திருட்டியான ஞானமே காண்பவற்றை-திரிசயத்தை அழிக்கும் என்பதாம்) (3.இ.20)

தோற்றம் தருகின்ற காணப்படும்-அறியப்படும் அனைத்தும் அறிவின் மயமாகி, முடிவற்ற பிரம்மமே நித்தியமாய் இருப்பது ஆகும். சங்கற்பத்தால் குற்றத்தையே கொள்ளும் மனம் என்னும் கற்பனை ஒருகாலத்திலும் இல்லை. தோற்றங்களான பிறப்பு இறப்பு என்னும் அவைகள் எல்லாம் மூன்று உலகங்களிலும் ஒரு சிறிதும் உண்டாவதும் இல்லை, ஒழிவதும் இல்லை. ஆறு வகை விகாரங்களும் இல்லை. துவைதம் அற்ற எல்லாவற்றிலும் இருக்கின்ற சத்து வடிவ இலக்கணம் உடைய சின் மாத்திரமே (அறிவு-சித்து) பிரத்தியட்சமாய் (ஆன்மாவாய்) இருக்கின்றது. (3.இ.21)

23. மோட்சம்

மோட்ச சாதனம் - வாயில்

சாதனமாகத் திகழ்கின்ற சாந்தி, விசாரம், சந்தோடம், சாது சங்கம் (சத் சங்கத் தொடர்பு) ஆகிய மோட்ச வீட்டின் வாயிலைக் காக்கும் நான்கும் கைவரப் பெறில், மோட்ச வீட்டில் நுழைவதற்குத் தடை வேறு உண்டோ? பூமியைக் காக்கும் அரசனது அரண்மனை வாசல் காப்பாளர் அரண்மனை உள்ளே செல்ல அனுமதிப்பது போல, இந்த நான்கும் மோட்ச வீட்டின் உள்ளே கொண்டு போய் விடுவர். (2.11)

(சாந்தி, விசாரம், சந்தோடம், சத்சங்கம் என்ற) அந்த நால்வர்களில் ஒருவர் அன்பாக வசப்பட்டாலும், அனைவரும் ஒருமித்து அன்பாக வசப்படுவர். பல நாட்கள் மிகவும் முயற்சி செய்தும் எதையாவது விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருப்பின் விட்டுக் கொடுத்தும், ஒருவரையாவது வசப்படுத்தப் பழக வேண்டும். நித்தியம் இல்லாத பிறவியைத் தொலைக்க சத் புருடர், நல்ல சாத்திரம், தவ வலிமை முதலியவைகளால் அறிவை முதலில் வளர்க்க வேண்டும். துன்பத்தைத் தரும் மாயை என்னும் சம்சார வாழ்வாகிய நஞ்சினைப் போதம் (ஞானம்) என்கின்ற கருட மந்திரத்தால் முறிக்க முடியும் (போக்கலாகும்). (2.12)

தான் அடையும் அனுபவம், ஞான சாத்திரம், சற்குரு இந்த முன்றையும் தம் உள்ளத்தில் ஒருமித்து முயன்ற அளவில் விடாது பயிற்சி செய்து வந்தால் ஆன்மா உணரத்தக்கதாகும். சிறிது அறிவுடையவர் இந்த ஞான சாத்திரங்களைக் கற்றால் பிறப்பு இறப்பினைத் தரும் அறியாமையைக் கெடுக்கும். இதைப் போல வேறு எந்த நூல்களும் அறியாமையைப் போக்காது. (2.14)

மோட்சம் வழிமுறை

இனிமேற் கொண்டு பிறவி வராத கடைசி பிறவியில் மெய்ஞ்ஞானம் அதி சுலபமாக வந்து அடையும். குளிர்ச்சியும், பிரகாசமும் மிகுந்த வெண் முத்துகள் உத்தமமான மூங்கில் அல்லாமல் உண்டாவது உண்டோ? பிறந்தவருள் சதா ஒழுக்கம் உடையவராய், சர்வ சம்மதம் (வருவதை ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை) உடையவராய், கருணை, நட்பு உடையவராய், தெளிந்தவராய் நித்திய முத்தராய் ஞானிகளாய் விளங்கும் கடைசி பிறவியை உடைய அவரைக் கருணை முதலிய குணங்கள் எல்லாம் வந்து அடையும். (5.1.5)

இதனினும் வேறாக எழுவகை தோற்றமான சம்சாரப் பிறிவியை ஒழித்து மோட்சம் அடைபவர்க்கு உத்தமமான இரண்டு வழிகள் உள்ளன. அவற்றைக் கூறக் கேட்பாயாக. (5.1.6)

(முதலாவது வழி) ஞானாசிரியர் உபதேசித்த நெறியில் தவறாமல் கடைப்பிடித்து வந்தால் மெள்ள மெள்ள மயக்கம் நீங்கப்பெற்று, இந்த பிறவியிலாவது அல்லது அடுத்த சில பிறவிகளில் ஆவது முயற்சிக்குத் தக்கபடி பயன் உண்டாகும். (இரண்டாவது வழி) குற்றமற்ற சிரவணம் சொற்பம் கிடைக்கும் மனத்தால் தனது

யுத்தி விசாரத்தினாலே களங்கம் இல்லாத ஆகாயக் கனி வீழ்வது போல
மெய்ஞ்ஞானம் சுலபமாக உதயமாகும். (மேலே கூறிய இரண்டு நெறிகள் பீலிகா
(எறம்பு) மார்க்கம், விகங்க (பட்சி) மார்க்கம்) (5.1.7)

(சுவ)ஆத்மாவை (விசிஷ்ட) ஆத்மாவினால் உணர்ந்து பிரபஞ்சத்தில் விசாரித்துக்
கொண்டே முடிவில்லாத அகண்ட பூரண வஸ்துவில் இளைப்பாறுதலை
அடைவாய். சர்வ திருசியமும் (காணும் அனைத்தும்) ஒழிந்து போக
இடைவிடாமல் அந்தப் பதத்தை அடையும் வரையில் அப்பியாசம் செய்து
சாத்திர அர்த்தம், ஆசாரியர் கூடிய விவேக மனத்தாலே எந்த உபாதியும்
இல்லாத தத்துவத்தை ஆராய்ந்தே அறிய வேண்டும். (5.7.1)

வைராக்கியம், அப்பியாசம், சாத்திர அர்த்தம், பிரஞ்ஞை, ஞானாசிரியர்,
அலைகின்ற மனதைத் தடுத்தல் ஆகிய வழிகளாலே மேலான பதவியைப் பெற
முடியும். அல்லது ஒரு பிரஞ்ஞையினாலே அடைதலும் முடியும். மகா வாக்கிய
உபதேசம் பெற்று ஆழ்ந்த சிரத்தையுடன் மதியானது களங்கம் அற்று
இருக்குமாயின் வேண்டத் தக்கதான சாதனங்கள் முழுதும் இல்லாவிடினும்
மேற்சொன்ன புத்தியினால் மோட்சம் கிட்டும். (5.7.2)

24. சீவன்முத்தர் நிலை

அக்கினியில் வறுக்கப்பட்ட விதையைப் போல சுத்த வாசனையானது தேக
அபிமானம் இல்லாத உணர்வு வடிவாய் சீவன் முத்தருக்கு எல்லாம் மீண்டும்
பிறப்புக்குக் காரணமான விதையாக இல்லாமல் மனதில் பொருந்தியிருக்கும்.
(5.4.70)

சுத்த வாசனையானது தூயதாய் மேன்மை உடையதாய் விளக்கம் மிக்கதாய்
பேரானந்தத்தை எல்லையில்லாமல் தருவதாய், எப்பொழுதும் சுத்த சாத்துவிகத்தை
விடாமல் கொண்டிருந்து, பரிசுத்த பரமான்ம வடிவ தியானம் உடையதாய், மலின
வாசனைகள் சம்பந்தம் இல்லாத தூய்மையானதாய் சுப வாசனைகள்
இடைவிடாமல் சகஜமாகவே சுழுத்தி (-ஆழ்துயில்) வாசனைகள் போல சீவன்
முத்தருடைய இதயத்தில் அடக்கமாய் நிற்கும். (5.4.71)

ஆயிரம் வருடங்கள் சென்ற போதிலும், பிரராப்தம் மிச்சம் இருத்தலால்
தேகமானது இருந்தால் உள்ளே பொருந்திய சுத்த வாசனை உடைய பிரக்ஞை
அழியாமல் இருந்து மெதுவாக வெளியே வரும். அவ்வாறு வெளியே வந்த அந்த
அவத்தையாலே (சுப வாசனையால்) பரிசுத்த சீவன் முத்தர் வெளிநாட்டைத்தில்
பொருந்துவர் (என்று அருளிச் செய்தார்.) (5.4.72)

(5.5.32)

(5.5.33)

◆○○○■○○○◆